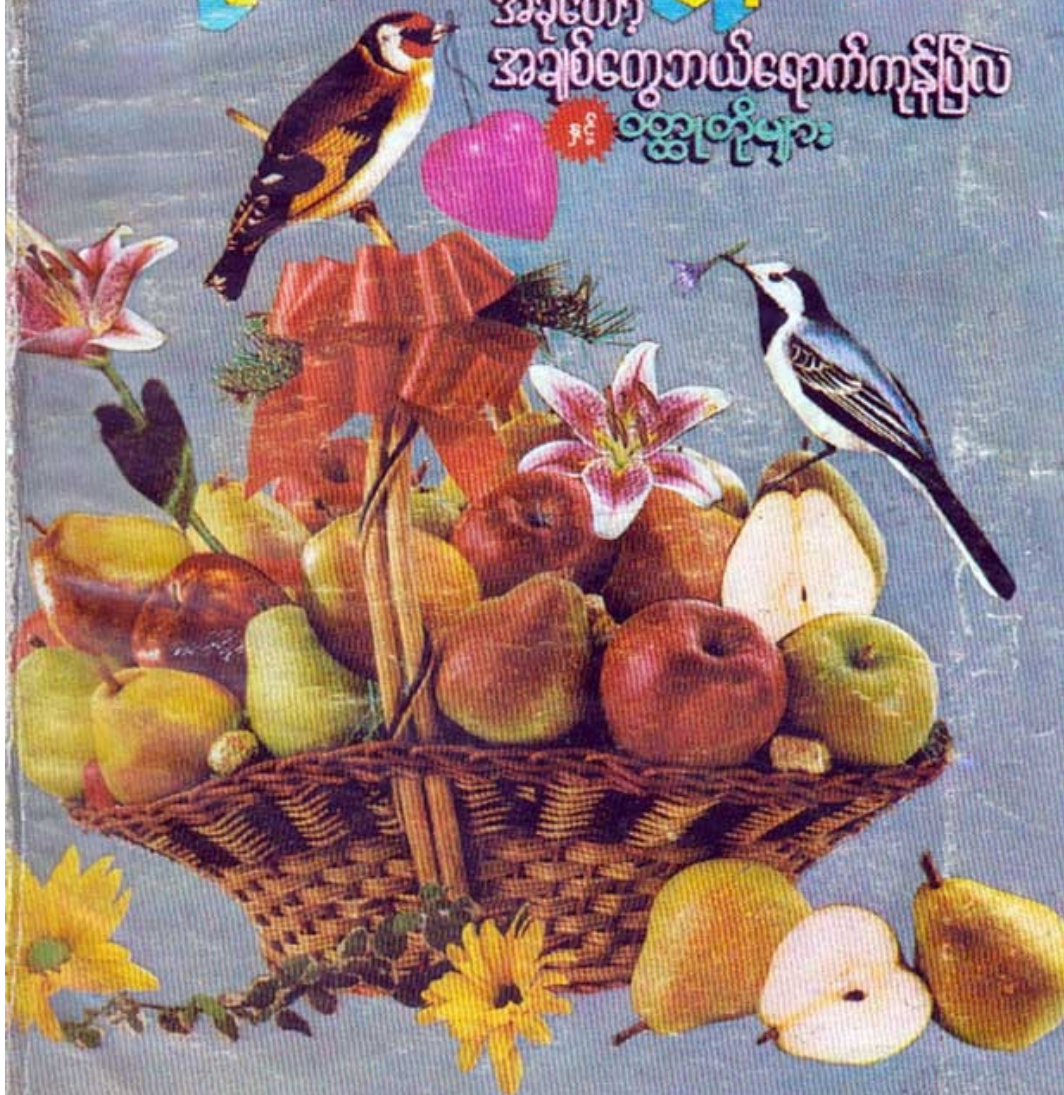

မိုးခေါင်သီးနှံ

အခုတော့
အချစ်တွေဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ
မှိုင်းဝတ္ထုတိုများ

တုန်းတုန်း
အမေ့မေ့

ပန်းချီ ၈ ၈ ၇ ၆ ၅ ၄ ၃ ၂ ၁

တုနိုင်းမရတဲ့ အဖေမေတ္တာ

ပေတူးလေး အိမ်ကပြင်မှာ ထွက်ထိုင်နေတယ်။ နေလည်း
တော်တော်ညိုနေပြီ။ အဖေဖြစ်သူက မလာသေး။

ပေတူး ဒီနေ့ အဖေ့ကို မှာလိုက်တယ်။ အပြန်ကျရင်
ကိတ်မုန့်ဝယ်ခဲ့ဖို့လေ။ ကိတ်မုန့်မစားရတာ ကြာပြီ။ ကြာဆို
သုံးလေးလလောက်တောင်မကတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

အလုပ်ပါးလို့ ပေတူး စားချင်တာတွေ အဖေ
သိပ်မဝယ်လာနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ နေလုံးကြီးတောင် ပျောက်သွားပြီ။ ခြင်တွေ၊ ပလူတွေ
ဘေးမှာ တဝီဝီနဲ့ အပြေးပြိုင်များ ကျင့်နေသလား ထင်ရတယ်။

ပေတူးတို့နေတာ ဆင်းရဲသားတွေနှင့် ရရစားစားနေကြတဲ့
လူတန်းစားရပ်ကွက်ပေါ့။ မြေနီလမ်းမို့ ချိုင့်တွေဝှမ်းတွေလည်း ပေါ်မှပေါ်ပါ့။

မိုးတွင်းဆိုတော့ ချိုင့်တွေဝှမ်းတွေထဲမှာ ရေကရှိနေတယ်။ ပြီးတော့
ရေဝပ်နေတဲ့နေရာမှ ခြင်တွေက တစ်ရွက်တည်ပြီး ဆွေတော်မျိုးတော်တွေနဲ့
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကြီးပါလား။

ညနေတောင် ကောင်းကောင်းမစောင်းသေးဘူး၊ ဟော . . .
ထွက်လာကြပြန်ပြီ အုပ်လိုက် မည်းမည်းထနေတဲ့ ခေါင်းပေါ်က ခြင်တွေကို
လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်နေသည်။ လက်ဝါးပေါ်မှာ
မရှုမလှပြားချပ်ချပ်နဲ့သေနေတဲ့ ခြင်တွေလျော့နည်း မသွားပါလား။

“ဟဲ့ သား . . . ပေတူး၊ ဘာလို့ ခြင်ကိုက်ထဲမှာ ထိုင်နေရတာ လဲ”

“အဖေ့ကိုစောင့်နေတာ အမေ”

“ဟဲ့ . . . လာတော့တွေ့ရမှာပေါ့၊ တကတဲ ပိုတဲ့ကလေး”

အမေ မသိပါဘူး။ အမေသိအောင်လည်း ပေတူး ရှင်းမပြပါဘူး။ ပေတူး တိတ်တိတ်ကလေး ကိတ်မုန့်မှာလိုက်တာလေ။

အမေက သိရင်ဆူမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အဖေ့ကို တိတ်တိတ်လေး မှာလိုက်တာပဲ။

အမေတို့မှာ သားသမီးသုံးယောက်အနက် ပေတူးကအကြီးဆုံး၊ အသက်က ကိုးနှစ်ပေါ့၊ ညီလေးတစ်ယောက် ညီမလေးတစ်ယောက် ပေတူးမှာရှိတယ်၊ သူတို့က မပူဆာတတ်ဘူးလေ။

ပေတူး ပူဆာလိုက်လို့ အဖေက ဝယ်လာရင်တော့ သူတို့ ရှယ်ယာခွဲကြတာပဲ၊ ပေတူးက ပေးစားပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဖေက ပေးစားမှ ကြိုက်တာပါ။ ဘာမဆို အငယ်တွေနဲ့ မျှဝေစားရမယ်လို့ အဖေကပြောတယ်။

အဖေ့စကားကို ပေတူးနားထောင်ပါတယ်။ အဖေကလည်း ပေတူးစကားကို နားထောင်တယ်လေ။ ပေတူးလိုချင်တာ အမေ မသိအောင်ပူဆာရင် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား။

အဖေ့ကို ပေတူးသိပ်ချစ်ပါတယ်။ အဖေ မကြိုက်တာ မလုပ်မိဖို့ အထူးသတိထားပါတယ်။ အဖေ့အလုပ်က ရုပ်ရှင်တွေထဲက လူကြမ်းမင်းသားတဲ့။

လူကြမ်းမင်းသားဖိုတေဆို သိတဲ့လူက အများသား။ ပေတူးတို့ ရပ်ကွက်မှာဆို အဖေက ပေါ်ပြူလာပေါ့။

လူကြမ်းမင်းသားရဲ့သားဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲကကျောင်းမှာ ပေတူးက

မျက်နှာအပွင့်သား၊ သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင် ပေတူးက
လက်မလေးထောင်ပြီးကြွားရတာ ခဏခဏ။

“ဟေ့ . . . ငါ့အဖေက ရုပ်ရှင်ထဲမှာပါတဲ့ လူကြမ်းမင်းသားကွ၊ ငါ့ကို
ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့”

ကလေးတချို့က ပေတူးကို အထင်ကြီးကြတယ်၊
ပေတူးနဲ့ပေါင်းကြတယ်။

တစ်ခါတစ်လေများ အမေမသိအောင် အဖေ့နားကပ်ပြီး
ပေတူးမုန့်ဖိုးတောင်းလိုက်တယ်။ အဖေက ပေတူးကို သိပ်အလိုလိုက်တာ
မဟုတ်လား။ အမေမသိအောင် မုန့်ဖိုးပေးတယ်

ကျောင်းရောက်တော့ ပေတူးက မီလျံနာပုံစံဖမ်းပစ်လိုက်တာပေါ့။
သူငယ်ချင်းတွေလို မုန့်ဝယ် ကျွေးတယ်။ မုန့်စားရတော့ သူငယ်ချင်းတွေက
ပေတူးကို ပိုခင်တယ်။ သူတို့ကြွားထဲမှာ ပေတူး မျက်နှာ ပွင့်ရတာ ပါပဲ မဟုတ်လား။

အဖေ ဖိုတေပါတဲ့ကားတွေကို လမ်းထဲက ဗွီဒီယိုရုံမှာ
သွားကြည့်ရတယ်။

“တွေ့လား၊ ငါ့အဖေ ဘယ်လိုဖိုက်တယ်ဆိုတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“မြင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းသားက တီးလိုက်လို့ မင်းအဖေ ဖိုးတေ
အိစလံဝေသွားတယ်လေ”

ဗွီဒီယိုကြည့်နေရင်းက ကြွားရတာ လဲ မမောနိုင်အောင်ပါပဲ။

ထိုးခန်းကြိတ်ခန်းတွေမှာသာ အပါများရရှာတဲ့ လူကြမ်းမင်းသားကြီးကို
သူက ကြွားရတာ လည်း ကြည့်သည့်အခါတိုင်းမှာပါ။

ခြင်တွေ တအားကိုက်လာတော့ ပေတူး စိတ်ညစ်လာပြီ တောင့်ပြီး
ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။

ဘတ်ထရီမီးရောင်ရဲ့ အောက်မှာ ညီနှင့် ညီမကို အမေက
ထမင်းခွံနေသည်။

“သားကြီး ပေတူး စားတော့မလား”

“မစားသေးဘူး အမေ”

ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်နဲ့ ဆာနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပေတူးက
ပေတေတေပင် တောင့်ခံထား တယ်။ သိပ်စားချင်သော ကိတ်မုန့်လာမှ စားမယ်ပေါ့။

“အဖေကလဲ ကြာလိုက်တာ”

မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ့ ပေတူးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဒီနေ့ ကားရိုက်ရှိတာ မိုးချုပ်ချင် ချုပ်မှာပေါ့”

အမေက မာန်တယ်၊ ပေတူးဇတ်ကလေး ပုသွားသည်။ အဖေပေါ်မှာ
ဆိုးသလောက် အမေ့ကိုတော့ ပေတူးကြောက်တယ်။ အမေက လက်သံပြောင်တယ်
မဟုတ်လား။

အမေက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထမင်းခွံပြီး ပေတူးကို
တစ်ခါထပ်မေးတယ်။ ထမင်းစားဦး မလားဆိုတော့ ပေတူးက
ဆက်လက်ငြင်းဆန်နေတုန်းပဲလေ။

“မစားချင်လဲနော်၊ ဒီနေ့မှာမှ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခါတိုင်း
မကျွေးသေးရင်တောင် ဆူညံပူညံနေတဲ့ ကောင်က . . . ”

ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ၊ ပေတူး ဘာမှ ပြန်ပြီးမဖြေရှင်းပါဘူး။

တဖြည်းဖြည်း ညရဲ့ အင်အားတွေ ပိုပြီး အားကောင်းလာပြီး

ပေတူး အိပ်ငိုက်လာပြီ။ အဖေကလဲ ပြန်မလာသေး။

စောစောအိပ်တတ်တဲ့ ပေတူး မျက်လုံးကို မနည်းကြီးကျယ်ထားရတယ်။

ဟော . . . အဖေအသံကြားရပြီ၊ ဆတ်ခနဲ

ငိုက်နေတဲ့ခေါင်းထောင်သွားတယ်၊ အိမ်ကပြင်ဆီ ပြေးထွက်လိုက်တယ်။

တွေ့ပါပြီ၊ အဖေ့ကို တွေ့ပါပြီ တစ်လှမ်းချင်း တက်လာတဲ့ အဖေပါလား၊

လက်ထဲမှာ ဘာမှမပါ၊ ခါးကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံဖိရင်းတက်လာတယ်။

“မိန်းမရေ . . . လာပါဦး ဟ”

အမေက ပြေးပြီး ထွက်လာပြီး အဖေ့အဖြစ်ကိုမြင်တော့ ပျာပျာသလဲ။

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုဖိုးတေ”

“ခါးနာလာလို့ပါကွာ၊ ကူဆွဲစမ်းပါဦး”

အဖေ့လက်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ၊ ဗလာနတ္ထိပါလား၊ ပေတူး
စိတ်ပျက်သွားတယ်၊ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီပေါ့။

မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ပြီး ဖိုးတေ အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

မသက်မသာနဲ့ ထိုင်လိုက် တယ်။ မျက်နှာလေး မှုန်တေတေနဲ့

မကြည်မလင်ဖြစ်နေတဲ့သားကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဖိုးတေရယ်”

“ကားရိုက်ရင်း ဖြစ်သွားတာကွာ၊ လုပ်စမ်းပါအေးဘုံရ လိမ်းဆေးလေး

ဘာလေး လိမ်းပေးစမ်းပါ၊ နာလွန်းလို့”

ပေတူးက အဖေ့ကို မျက်စောင်းကြီး ခဲပြီ ဘာမှ ပေးဖော်မရ။

အမေက အခန်းထဲဝင်သွားပြီး လိမ်းဆေးပုလင်း ယူလာခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ ဖိုတေရဲ့ အကျူးကိုလှန်၊ ပုဆိုးကို လျှော့ပြီး ခါးကို ဆေးလိမ်းပေးတယ်။

“ဟိတ် . . . သားကြီး လာပြီး ကူလိမ်းပေးလေ” ပေတူးက စူစူပုပ်ပုပ်

မျက်နှာလေးနဲ့ ထိုင်မြဲထိုင်ဆဲပါ။

အေးဘုံက ဆေးလိမ်းပေးပြီး လက်ဆေးဖို့ ထသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ပေတူးက စကားပြောတယ်

“အဖေ သားမှာတဲ့ ကိတ်မုန့်ရော”

အဖေ ဖိုးတေရဲ့ မျက်နှာ စောစောကထက် အဆပေါင်းများစွာ ညှိုးကျသွားတယ်။

“ဟာ . . . သားရယ်၊ ဟုတ်ပါ့ အဖေ ခါးထိသွားတာနဲ့ မေ့သွားတယ်ကွာ၊ နောက်နေ့ ဝယ်ခဲ့မယ်နော် သား”

သားကိုလှမ်းချော့သည်။ ပေတူးက စိတ်ကောက်ပြေပုံမရ။

“ဒီနေ့စားချင်လို့ ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေတာ”

“အေးပါသားရယ်၊ မနက်ဖြန် ဝယ်ခဲ့မယ်နော်”

ငေါက်ခနဲ့ ထပြီး ဖိုးတေ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ အိပ်ရာထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပါ။ ထမင်းပင် မစားတော့ပါ။

“တော့သား ဒီနေ့ ဘာဖြစ်တယ်မသိ၊ ထမင်းလဲ မစားဘူး”

“သားလေး သနားပါတယ်၊ သူ ကိတ်မုန့် မှာလိုက်တယ်၊ ဝယ်လာမလို့ပဲကွာ၊ ခါးနာသွားတာနဲ့ မဝယ်ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေတာကိုး . . .”

“သွားပါကွာ၊ ချော့ပြီး ထမင်းကျွေးလိုက်ပါ”

“ရှင်နော်၊ အဲဒီ ကလေးကို အလိုမလိုက်နဲ့”

“အေးပါကွာ၊ ချော့ပြီး ကျွေးလိုက်ပါ” အေးဘုံက ပေတူးကို သွားနှိုးတယ်။ ချော့ပြီး ထမင်းကျွေး သည်။ ပေတူးက ခပ်ပေပေ ကောင်လေးဆိုတော့ မစားဘူးလေ။

အေးဘုံက စိတ်တိုပြီး ပစ်ထားလိုက်တယ်။ ဖိုးတေရဲ့ ခါးက သိပ်နာနေတယ် ရင်ထဲမှာ သားအတွက် စိတ်မကောင်းပြီး နာနေတာ ပိုဆိုးတယ်။

ပေတူးက ထမင်းမစားဘဲ အိပ်သွားတာကို ဖိုးတေက စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ သိပ်ခါးနာလို့ နားတယ်။

တစ်ရက်နားပြီး နောက်နေ့မှာ ဖိုးတေ ကားရိုက်ရတယ်။ ပြန်လာတော့ ကိတ်မုန့်ထုတ်လေး ဆွဲလာတယ်။

အဲဒီ တော့မှ ပေတူးရဲ့ မျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာတယ်။

သားမျက်နှာ ကြည်မှပဲ ဖိုးတေ စိတ်ချမ်းသာရတာ ပါ။ လိုချင်တာရတော့ ပေတူးက အဖေ့နားက မခွာ။

အမေ မသိအောင် အဖေ့နားကပ်ပြီး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပူဆာတယ်။ ဖိုးတေကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သားကို လိုက်လျောတယ်။

တစ်နေ့ ဖိုးတေ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာသို့ ပေတူးလိုက်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်လို့ အမေကလည်း ထည့်လိုက်တယ်

ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်တွေ ပြုလုပ်ထားတဲ့နေရာရောက်တော့ ပေတူးကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေဖို့ အဖေမှာတယ်။

“သား ဘယ်မှ မသွားနဲ့၊ အဲဒီ မှာပဲ ထိုင်နော်၊ အဖေကားရိုက်တာကို ကြည့် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

စတင်ရိုက်ပါပြီး မင်းသားနဲ့ လူကြမ်းသုံးလေးယောက် ဖိုက်တင်ခန်းပေါ့။ ပထမပိုင်းမှာ လူကြမ်းတွေက သာတယ်လေ။ မင်းသားခံရတာ ပေါ့။ နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လူကြမ်းတွေ ခံရတဲ့ အလှည့်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြကြိတ်ကြနဲ့ပါလား၊ မနာအောင်

မထိတထိ ထိုးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေက ခံရတဲ့ဘက်က ဖြစ်နေတာ မြင်တော့ ပေတူးရင်ထဲမှာ မခံချင် ဖြစ်ပါတယ်။

“အဖေ ပြန်ချလေ အဖေရာ”

လွှတ်ခနဲ့ ပေတူး အော်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ အသံတွေ ပါသွားပြီ”

“အဲဒီ အခန်းကို ပြန်ရိုက်ရတယ်၊ ပေတူးကို ပါးစပ်လေးပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကြည့်ဖို့ အဖေက သတိပေးတယ်။”

ရိုက်ကွင်းတွေ ပြန်ရိုက်ပြန်ပြီ၊ စောစောက ပျက်သွားတဲ့ အခန်းကို ပြန်ရိုက်တယ်၊ သူ့အဖေ အလူးအလဲ ခုခံရတာ တွေ့ပြီး ပေတူး မျက်ရည်တွေပင် ဝဲသွားတယ်။

အဖေ့ကို သနားလိုက်တာ အဖေရယ်။

ပေတူးရင်ထဲကနေ နာနာကျင်ကျင်ကြီး ပြောလိုက်တယ်၊ ဟန်ဆောင်ပြီး ထိုးကြိတ်ကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်ပါအောင်ဆိုတော့ ထိမိခိုက်မိတာလည်း ရှိတာပေါ့။

တစ်ခန်းမှာ ဖိုးတေက အမြင့်မှ ထိုးကြကြိတ်ကြရင်းနဲ့ အောက်သို့ ပြုတ်ကျရတဲ့အခန်းပေါ့။

မနာအောင် အောက်မှာ အခုအခံတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မင်းသားက ထိုးလိုက်လို့ ဖိုးတေးပြုတ် ကျသွားတယ်။

အလိုက်သင့်ကျရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ချိန်ကိုက်ချက်လွဲသွားတယ် ဖိုးတေ အကျမတော်ပါဘူး။ နာနေတဲ့ခါး ပိုပြီးနာသွားတယ်

ဖိုးတေ တကယ်ပင် နာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အခန်း

ရိုက်ပြီးတော့ ဖိုးတေ လုံးဝမထနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။

နှုတ်ခမ်းလည်း ကွဲသွားပြီး သွေးတွေကျလာသည်။

“ဟား . . . လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုဖိုးတေ တကယ်နာသွားတယ်ဟေ့”

ဖိုးတေကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြတယ်။ နောက်ဆုံး တရုတ်ဆေးခန်းရောက်ပြီး ဖိုးတေဆေးစည်းလိုက် ရတယ်။ ဖခင်ရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ပြီး ပေတူးလေး ရှိုက်ငိုမိတဲ့ အထိပါ။

အဖေရဲ့ပါးစပ်က ထွက်နေတဲ့သွေးတွေကိုမြင်ပြီး အသည်းလှိုက်အူလှိုက် ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုတယ်။ ဖြစ်ရတဲ့အဖဇ္ဈိက မတော်တဆပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖိုးတေ တော်တော်လေး နာကျင်သွားတယ်။

အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပြီး ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပြီးနောက် အိမ်ကိုပြန်ပို့ပေးကြတယ်။ ဒီနေ့ နေ့တွက်ခဖိုးအပြင် အပိုကြေးပါ ဖိုးတေကို ပေးကြတယ်။

အားလုံးပြန်သွားတော့ ပေတူးက ဖခင်နားသို့ ကပ်သွားသည်။

ဖခင်ရဲ့ ကွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို လက်သေးသေးလေးနှင့် ဖွဖွလေးကိုင်ပြီး ငိုတယ်။

“ဘာလို့ ငိုတာလဲသား၊ မနက်က ကားလေးဝယ်ပေးမယ်လို့ အဖေကပြောပြီး မဝယ်ပေးလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

ဆိုနှင့်နေ၍ ပေတူး စကားကို ပြည့်စုံအောင်ပင် မပြောနိုင်ရှာ။

“ဒီမှာ ပိုက်ဆံရပြီလေ၊ အဖေနာနေလို့ မနက်ဖြန်မှ ဝယ်ပေးမယ်နော်”

“သား . . . မလိုချင်တော့ဘူး အဖေ”

“ဟင် . . . ဘာပြုလို့လဲ”

ဖိုးတေက တအံ့တဩနဲ့ သားကိုကြည့်တယ်။ ပေတူး ရင်ထဲမှာ သူ့အသက်သူ့အရွယ် သူ့အသိနဲ့ တူညီနေတဲ့ ခံစားမှုကို ခံစားနေရပါတယ်။

သူ့အဖေ လူကြမ်းမင်းသားကြီး ခုလိုအနာခံ အထိအခိုက်ခံပြီးမှ ရသောငွေကို မသုံးရက်တော့ပါ။ ဘာမှမလိုချင်တော့ပါ။

အဖေ့ဘဝကို ပိတ်ကားပေါ်မှာမဟုတ်၊ လက်တွေ့ကျကျမြင်ရတော့ ပေတူးရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ခံစားနေရတယ်။

“စိတ်ကောက်နေလို့လား သား”

“ဟင့်အင်း . . . ဖေဖေ အနာခံပြီးမှရတဲ့ ပိုက်ဆံ သား မသုံးချင်ပါဘူး အဖေရယ်”

သားအပြောကြောင့် ဖိုးတေရဲ့ မျက်နှာမှာ ကြည့်နူးမှု အလင်းရောင်တွေ ဖြာသွားတယ်။

“ဟား . . . သားကလဲ လူကြမ်းပဲကွာ၊ တစ်ခါတစ်လေလဲ နာတာရှိတာပေါ့”

ဖိုးတေရင်ထဲ နင့်သွားတယ်၊ အဖေ အသားနာပြီးမှရသောငွေကို မလိုချင်၊ သူ ဘာကိုမှလည်း မတမ်းတတော့ပါဘူး။

အနာခံပြီးမှရသော ငွေကို အဖေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးနေပေမယ့် ပေတူးမယူရက်ပါ။

အဖေ့ရဲ့ မေတ္တာကကြီးမားလှပါလား၊ ဒီလောက်နာနေတဲ့ကြားက အပြုံးမပျက် သူ့အလိုကို ဖြည့်နေပါလား၊ မိဘကျေးဇူးကို ပေတူးသိရပါပြီ။

တုနှိုင်းမရတဲ့ အဖေ့ကျေးဇူးကို ပေတူးညဏ်မီသလောက် နားလည်လိုက်ပါသည်။

ပေတူးအဖေ ဘဝကို ရောက်ရင်တောင်မှ အဖေ့လို
မေတ္တာမျိုးထားနိုင်ပါ့မလား။

(၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ - ရွှေသမင်မဂ္ဂဇင်း)

*

ନିଉଜିଲ୍ୟାଣ୍ଡ
ନିଉଜିଲ୍ୟାଣ୍ଡ
୧୯୫୫

တစ်နှစ်ပြန်ပေါ့ နွေသင်္ကြန်ရယ်

“ဪ... မနက်ဖြန်ဆို သင်္ကြန်အကြိုနေ့ပါလား၊ အတာသင်္ကြန် တစ်နှစ်လည်လာပြန်ပြီပေါ့ ကိုကိုရယ်”

အိမ်အပြင် ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း နှင်းဆီက ညည်းညည်းညူညူ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိပါတယ်။

ဒီလို သင်္ကြန်ကျတိုင်း ကျတိုင်းပေါ့။ နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြေမနိုင် ရေဆိုင်ပဲလိုပါပဲ။ အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရင်နာစရာလေးတွေကို ပိုပြီး တမ်းတမိတယ်၊ လွမ်းသမိတယ်ပေါ့။

ဒီလို သင်္ကြန်ကျခဲ့မှပဲ နှင်းဆီက ဆွေးတတ်သလား၊ လွမ်းတတ်သလား၊ ဒါဆို နှင်းဆီရဲ့ အလွမ်းက တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာ ဖြစ်ပေါ်တာမို့ စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူးလို့ အပြစ်တင်မစောလိုက်ကြပါနဲ့ ဦးနော်။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နှင်းဆီရင်ထဲမှာလေ လွမ်းနေဆဲ တမ်းတနေဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုသင်္ကြန်ရက်တွေ မှာပိုပြီး ရင်ထဲမှာ ဆွေးရ ခံစားရတာ ကို ပြောတာပါ။

ဘာလို့ သင်္ကြန်ရက်မှာမှ နှင်းဆီ ပိုဆွေးရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့။ အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖျက်မရမေ့မရတဲ့ အကြောင်းတွေရှိလို့ပေါ့လေ။

ကိုကိုနဲ့ စပြီး ဆုံစည်းခဲ့တဲ့အချိန်က ခုလို သင်္ကြန်မှာပဲပေါ့။

နှင်းဆီမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ။ နှင်းဆီထက် ငါးနှစ်တောင်ကြီးတယ်။ သူက အပေါင်းအသင်း သိပ်များတာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆို အိမ်ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဝင်ထွက်နေကြတာပဲ။

သူတို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဖုန်တင်လို့ နှင်းဆီက ဧည့်ခန်းကို တစ်နေ့ သုံးလေးကြိမ်လောက် တံမြတ်စည်းလှည်းရတယ်လေ။

စိတ်တိုလို့ အစ်ကိုမျိုးနဲ့တောင် တစ်ခါတစ်လေ စကားများရသေးတယ်။

“အစ်ကိုမျိုး သူငယ်ချင်းတွေက လွန်လွန်းတယ်၊ နှင်းဆီမှာ ဧည့်ခန်းကိုရှင်းရလို့ သေတော့မယ် သိလား။”

“ဟုတ်လား၊ ဧည့်ခန်းရှင်းလို့ သေရတဲ့ အသုဘ ရှားသားနော်၊ နင်တော့ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ကြည့် . . . အဲဒီ လိုပဲလေ၊ နှင်းဆီက စိတ်ဆိုးလို့ ရန်တွေ့ရင် ပြောရင် အစ်ကိုမျိုးက နှင်းဆီကို လှောင်တယ်၊ ရယ်တယ်။

နှင်းဆီ သိပ်စိတ်တိုပေမယ့် သူက ဟားနေတယ်လေ။ နောက်ဆုံးဒေါသ ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ နှင်းဆီ မျက်ရည်တွေကို မိတ်ဖွဲ့လိုက်တာပေါ့။

အဲလို ငိုရင် အစ်ကိုမျိုးက ချောတယ်များထင်လား၊ ဝေးသေး၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အပြင်ထွက်သွားမယ်။

အဲ . . . အပြင်က ပြန်လာရင်တော့ စားစရာ မုန့်တစ်ခုခု အချဉ်ထုပ်တစ်မျိုးမျိုးကိုတော့ ဝယ်လာတယ်။ အဲဒီ ကျမှ ပြောပြောကြောင်း ချောတယ်။ နှင်းဆီက ကျေနပ်လိုက်ရတာ ချည်းပါပဲ။

ဪ . . . ပြောရဦးမယ်၊ နှင်းဆီ စိတ်ကောက်လို့ရှိရင် ချောတဲ့သူ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် လေ။ သူက အစ်ကိုမျိုး သူငယ်ချင်း အစ်ကိုထူးပေါ့။

သူက သိပ်စိတ်ရှည်တယ်၊ ညီမလေး မရှိလို့ဆိုပြီး နှင်းဆီကို

ချစ်ရှာပါတယ်။ အစ်ကိုမျိုး သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အစ်ကိုထူးကို နှင်းဆီ အခင်ဆုံပါပဲ။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက နှင်းဆီရဲ့ဘဝလေးက အေးချမ်းလိုက်တာ၊ နှင်းဆီရဲ့ နှလုံးသားလေးလည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတာပေါ့။

တစ်နေ့မှာလေ နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲကို ဝေဒနာတွေပေးဖို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုခေါ်လာတဲ့သူက အစ်ကိုထူးပဲပေါ့။

နှင်းဆီက ဧည့်ခန်းကို ပြောင်နေအောင် အမြဲပါလစ်သုတ်တယ်လေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်ကို ပိုပြီး လှပသန့်ရှင်းအောင် ပြင်ဆင်တာ နှင်းဆီရဲ့ အကျင့်ပါ။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ နှင်းဆီ အားရပါးရ ပါလစ်သုတ်ပြီး အဝတ်နဲ့ ဖယောင်းကို ပြန်တိုက်ချွတ်နေသည်။

ကြမ်းပြင်မှာ အရိပ်တွေ ထင်တဲ့အထိ တိုက်တယ်လေ။ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေမှ နှင်းဆီ ကျေနပ်တာပါ။

ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ကုန်းပြီး ကြမ်းကို အားရပါးရ တိုက်နေတုန်း ခေါ်သံကြားတယ်၊ သံဆွဲတံခါးဆီကို နှင်းဆီကြည့်လိုက်တယ်။ အစ်ကိုထူးနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။

နှင်းဆီရဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ကြမ်းတိုက်နေတဲ့ပုံစံကို သူက ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးငွေ့ငွေ့ဝဲလို့ပါလား။

နှင်းဆီ အရမ်းရှက်သွားတယ်။ အစ်ကိုထူးကလည်း နှင်းဆီ ဒီလိုကြမ်းတိုက်နေတာကို မြင်နေ တွေ့ဖူးနေတာပဲ၊ တစ်ခါမှ ရှက်စိတ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ခုကျမှ၊ သူ့ရှေ့ကျမှ နှင်းဆီ ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ရှက်သွားပါလိမ့်။ အသားလတ်လတ် ချောမွေ့တဲ့သူအပြုံးမျက်နှာကြောင့် ရင်တွေ

တဆတ်ဆတ်ခုန်သွားတယ်။

တံခါးတောင် သွားဖွင့်ပေးရမှာ မဝံ့မရဲပါဘဲ။

တံခါးဖွင့်ပေးမယ့်သူကလည်း နှင်းဆီအပြင် တခြားမရှိတာမို့ တံခါးဆီကို တုန်ယင်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ လျှောက်ခဲ့တယ်။

သူ့အကြည့်တွေ စူးစူးရှရှပဲ နှင်းဆီပေါ်မှာ ကျနေတာကို သိရတယ်။ အဲဒီ အကြည့်ကြောင့် ပိုပြီးရှက်၊ ပိုပြီး ရင်ခုန်ပေါ့။

သံဆွဲတံခါးက သော့ကိုဖွင့်ပေးတယ်။ အရေးထဲ သော့ပေါက်ထဲ သော့ချက်က တော်တော်နှင့် မဝင်၊ ဘယ်ဝင်မလဲလေ၊ နှင်းဆီရဲ့လက်တွေက တအားတုန်နေလို့ကိုး။

“မြန်မြန်ဖွင့်ပါ နှင်းဆီရဲ့၊ နင်ကလဲ တံခါးတစ်ခါဖွင့်ဖို့ ကြာလိုက်တာ”

အလိုက်မသိတဲ့ အစ်ကိုထူးက အရေးထဲ ဟောက်နေသေးတယ်။ နှင်းဆီရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ သူဖြင့် မသိဘဲနဲ့များ။

“ငမိုးရော နှင်းဆီ”

“အပြင်သွားတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့ ထိုင်စောင့်နေမယ်”

ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ဆိုဖာတွေမှာ အကျဝင်ထိုင်နေကြတယ်။ နှင်းဆီလည်း ကြမ်းဆက်တိုက် လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။

“နှင်းဆီရေ လက်ဖက်သုတ်ပါဟာ”

အစ်ကိုထူးက ဒီအိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ်မို့ အားမနာပါ။ ဒီလိုပဲ သူစားချင်တာဆို နှင်းဆီကို လုပ်ခိုင်းနေကျပါ။

“ခါတိုင်းသုပ်သလို ချဉ်စပ်နော်”

“အင်းပါ”

နှင်းဆီ လက်တွေကို စင်အောင်ဆေးပြီး သူခိုင်းသလို ချဉ်စပ် လက်ဖက်သုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းထက်စေတနာပိုပြီး ပုစွန်ခြောက်တွေတောင် ပိုထည့်လိုက်သေး။

အကြမ်းအိုးတစ်အိုး၊ အကြမ်းပန်ကန် နှစ်ပန်းကန်၊ လက်ဖက်တစ်ပွဲကို လင်ဗန်းထဲထည့်ပြီး သူတို့ ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တယ်။

အစ်ကိုထူးက အရင်ကောက်ပြီး တစ်စွန်း ခပ်မြည်းတယ်။

“ဟာ . . . ခါတိုင်း ထက်ပိုကောင်းတယ် နှင်းဆီ”

အစ်ကိုထူးပြောလိုက်တာ ဒါလောက်ပါပဲ၊ သွေးရိုးသားရိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီရင်ထဲမှာ တအားရှက်သွားတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီနေ့မှ နှင်းဆီ ပိုပြီး လောကွတ်တွေများနေပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ မလုံမလဲကြီး ဖြစ်သွား ရပါတယ်။

“နှင်းဆီ သူ့ကို မှတ်ထား၊ အစ်ကိုထူး သူငယ်ချင်း နေလတဲ့”

နှင်းဆီ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ နေမင်းလို စူးရှတောက်ပြောင်နေတဲ့ အကြည့် သူ့မျက်ဝန်းမှာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အေးချမ်းကြည့်မွေ့ချောလှတဲ့ လမင်းကြီးလို သူ့မျက်နှာကို ငေးမိပါတယ်။

အပြုံးချိုချိုနဲ့ သူက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ဒါကြောင့် နှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း တုံ့ပြန် အပြုံးလေး ရှက်ဝဲဝဲသွားတယ်။

“သူ့ကားနဲ့ ငါတို့ သင်္ကြန်ရေပက်ခံထွက်လည်မလို့လေ အဲဒါ ငမျိုးကိုလာခေါ်တာ”

“ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမျိုးက လိုက်မှာပေါ့”

နှင်းဆီရင်ထဲမှာလေ၊ သူတို့နဲ့ လိုက်လည်ချင်လိုက်တာအ ရမ်းပဲ၊ သူ့ရှေ့မှို အစ်ကိုထူးကိုမပြောရဲ ပါဘူး၊ အစ်ကိုထူး ရင်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့။

“နင်ရော လိုက်မလား နှင်းဆီ၊ ကားချောင်တယ် လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ကခုန်ချင်လောက်အောင် နှင်းဆီ ဝမ်းသာသွားတယ်၊ လိုက်လည်ချင်တာပေါ့၊ သင်္ကြန်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အရသာလေးတွေကို နှင်းဆီလည်း ခံစားချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လေ ချက်ချင်းကြီး လိုက်မယ်လို့ မဖြေရဲသေးပါဘူး။

“အစ်ကိုမျိုးခေါ်ရင် လိုက်မယ်လေ”

နှင်းဆီကို သနားတဲ့ အရိပ်အမြွတ် ရောင်ခြည်တွေ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ လက်ခနဲ့ သမ်းသွားတာကို တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။

“နှင်းဆီရယ်၊ ငမျိုးကို ငါပြောပေးမှာပေါ့”

အစ်ကိုထူးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားတယ်၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အစ်ကိုမျိုး ခွင့်ပြုပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

“စားလေကွာ”

ခုချိန်အထိ လက်ဖက်ခွက်ကို မနှိုက်သေးတဲ့ နေ့လကို အစ်ကိုထူးက ပြောလိုက်တယ်။ သူက လက်ဖက်ခွက်ကို နှိုက်လိုက်တယ်။ တစ်ဇွန်း ခပ်စား၍ လက်ဖက်ကိုဝါးရင်း နှင်းဆီကို သူ လှမ်းကြည့်တယ်။

“သိပ်ကို ကောင်းတဲ့ လက်ဖက်ပါပဲဗျာ”

အဲလို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးနဲ့ နှင်းဆီကို ချီးမွမ်းလိုက်တယ်။ နှင်းဆီအရမ်းပျော်သွားတာပဲ၊ အစ်ကိုထူးလည်း ဒီလိုချီးမွမ်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက်မကြည်နူး ခဲ့ရပါဘူး။

“နှင်းဆီက လက်ဖက်သုတ်တာတော့ စပါယ်ရှယ် တော်တယ်”

အစ်ကိုထူးက ထောက်ခံလိုက်သေးတယ်လေ။ ပထမတုန်းက လက်ဖက်ပန်းကန်နှိုက်ဖို့ လက်နှေးခဲ့သလောက် အခု သူက လက်သွက်နေပါလား။

နှင်းဆီ သိပ်ကိုကျေနပ်သွားပြီး သူ ခုံခုံမင်မင်နဲ့ လက်ဖက်ကို စားနေပါလား။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ အစ်ကိုမျိုး ပြန်ရောက်လာတယ်။

သူ လိုက်လည်မယ်တဲ့ ပြီးတော့ နှင်းဆီကိုလည်း ခေါ်မယ်တဲ့လေ။ အစ်ကိုမျိုးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ရတော့ သူက နှင်းဆီ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တယ်။ နှင်းဆီရဲ့မျက်နှာ မြူးရိပ်တွေပြေးနေသလို သူ့မျက်နှာမှာရော အပျော်ငွေ့တွေ ပွေနေပါလား။

*

သင်္ကြန်အကျနေမှာ သူ့ရဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ် ကားလေးနဲ့ လာခေါ်တယ်။ နှင်းဆီလေး အဲဒီ နေ့မှာ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး အလှပြင်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ သူ့အမြင်မှာ နှင်းဆီကို အလှဆုံး အနေအထားနဲ့ မြင်စေချင်တယ်။

ကားကို သူက မောင်းတယ်။ ကားက အမိုးဖြုတ်ထားတယ်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ နှင်းဆီကို အစ်ကိုထူးက ထိုင်ခိုင်းတယ်။ အစ်ကိုမျိုးကလည်း ထိုင်လို့ပြောတယ်။

“ဟာ . . . ရှေ့ခန်းမှာ ပျင်းစရာကြီး၊ နောက်မှာ မင်းတို့နဲ့ပဲ နေမယ်။ နှင်းဆီက ရှေ့မှာပဲနေ၊ ရေစိုသက်သာတယ်”

အစ်ကိုမျိုးက ဒီလိုစီစဉ်တယ်။ ရှေ့ခန်းမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်ရမယ့် အဖြစ်က နှင်းဆီ ရင်ကို ပရမ်းပတာ ခုန်စေလိုက်ပါတယ်။

မဏ္ဍပ်တွေရောက်ရင် ရေတွေတအားပက်တယ်။ နောက်လူတွေဆို ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်ဘူး။ တစ်ကားလုံးမှာ မိန်းကလေးဆိုလို့

နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်းမို့လား၊ ရေပက်သူ တချို့ ရွှေခန်းကို မြင်သွားရင် ...

“ဟော ဒီမှာ အချောစားလေးကွ၊ ပက်ကွ”

ဆိုပြီး နှင်းဆီကို တအားပက်တယ်။ နှင်းဆီ မွန်းမတတ်ပါပဲ
နောက်ကလူတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မနည်းကာကွယ်နေရလို့ နှင်းဆီ အဖြစ်ကို
မသိကြဘူး။

သူက နှင်းဆီအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့
မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနဲ့ အုပ်ပြီး ရေပိုက်၊ ရေလုံးဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးတယ်။
ဒီလိုကာကွယ်ရင်းက နှင်းဆီတို့ နှစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ် ဖြစ်သွားတယ်။ နှင်းဆီ
ရင်တွေ တအားခုန်သွားတယ်။

တခါမှ မဖြစ်ဖူးတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ နှင်းဆီရင်ထဲမှာ ဆူညံနေတာပဲ။
သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်ရတယ်။

တစ်နေရာ အရောက် ရေလုံးကြီးကြီးနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရတယ်။
နှင်းဆီရဲ့ကိုယ်တောင် ရွှေခန်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူက တဘက်နဲ့ လှမ်းအခြုံနဲ့မို့
သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ နွေးထွေးတဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ
နှင်းဆီမြုပ်သွားတယ်။

တအားထိုးပက်တဲ့ ရေပုံးအောက်မှာ သူက အပြင်းအထန်
ကာကွယ်ပေးနေတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ရှိန်းမြဲမြဲတတနဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး
ပေါက်ကွဲမတတ် သွေးခုန်နှုန်းတွေ မြန်နေတယ်။

ရေပက်ရပ်သွားမှ သူက တစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်တယ်။
ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ပြီး နှင်းဆီရဲ့ ရှက်မျက်နှာ ရဲရဲလေးကို ငုံ့ကြည့်တယ်။

“ဆောရီးနော် ... နှင်း၊ ရေက တအားပက်နေလို့ နှင်းဆီ မွန်းမှာစိုးပြီး
ကိုကို ကာကွယ်ပေး လိုက်တာပါ”

အို . . . ကိုကိုတဲ့လား၊ သူ့ကိုယ်သူ ကိုကိုလို့ တင်စားခေါ်လိုက်ပါလား၊
နားကြားလေးတွေ စိမ့်ပြီး အေးမြသွားသူက နှင်းဆီပါ။

“နှင်းဆီ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

နှင်းဆီ အလိုလို ခေါင်းညိတ်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်တယ်။
စူးရှနက်ရိုင်းနေတဲ့အကြည့်တွေကို မျက်စိလွဲလိုက်တယ်။

ကားနောက်ခန်းကလူတွေ နှင်းဆီတို့ အဖြစ်ကို
ဘာမှသိလိုက်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကြောင့် နှင်းဆီရင်တွေ ခဏခဏ ခုန်ခဲ့တယ်။

ရင်ခုန်တာဟာ အချစ်ဆိုရင် သူ့ကို နှင်းဆီချစ်မိနေတာ သေချာပြီပေါ့၊
နှင်းဆီရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို သိမ်းကျုံးပြီး
သူ့အပိုင်စားရလိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့ရဲ့
နက်ရှိုင်းတဲ့အကြည့်ကို ခံစားတိုင်း နှင်းဆီရင်ခုန်ရစမြဲပါ။

နေ့လယ်စာကို ဆိုင်မှာပဲ စားလိုက်ကြတယ်။ အားလုံးကို သူက
ကျွေးတယ်လေ။ ခဏနားကြပြီး နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ပြန်ထွက်ကြတယ်။

တစ်မဏ္ဍပ်ဝင် တစ်မဏ္ဍပ်ထွက်နဲ့ နှင်းဆီတို့ ရေပက်တာကို နှစ်ခြိုက်စွာ
ခံယူလိုက်ကြပါတယ်။ ညနေအိမ်အပြင်မှာ နှင်းဆီနဲ့သူ
တော်တော်လေးရင်းနှီးသွားကြပါပြီ။

နောက်နေ့လည်း လည်ဦးမယ်လို့ပြောသွားတယ်။ နှင်းဆီလည်း
လိုက်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

ညနေထမင်းပိုင်းမှာပဲ အစ်ကိုမျိုးက အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေပါရင်ရှုပ်တယ်၊ နောက်နေ့ နင်မလိုက်နဲ့တော့
နှင်းဆီ”

နှင်းဆီရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုကွဲပြီပေါ့။ ထိုင်ငိုချင်လောက်အောင်

စိတ်ညစ်သွားတယ်။ လိုက်ချင်တယ်လို့ ထပ်ပြီး မပူဆာရဲပါဘူး။ တော်ကြာ
အစ်ကိုမျိုးက တစ်မျိုးထင်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။

အဲဒီ ညကပေါ့ ကျိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ငိုလိုက်မိသေးတယ်လေ။

နောက်တစ်နေ့ သူလာခေါ်တယ်။ နှင်းဆီက အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်ဘဲ
နေလိုက်တယ်။ အစ်ကိုမျိုးက ပြောလိုက်မှာပေါ့။ နှင်းဆီ မလိုက်ဘူးလို့။

ကားထွက်သံကြားပြီးမှ နှင်းဆီ ဧည့်ခန်းကိုထွက်ခဲ့တယ်။
ခြံဝရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကားနောက်မီးကိုပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

နှင်းဆီရဲ့ရင်ထဲမှာ ဟာဆင်းသွားတာပဲ။ အရမ်းကို ဝမ်းနည်းနေတယ်။
သူနဲ့ နှင်းဆီ မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ ရင်ထဲမှာ တကယ်ဆွေးသွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးပြီးမြောက်သွားပြီလေ။ နှင်းဆီလည်း
သူနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ရ တော့ဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း
တတိတိနဲ့ ကုန်ခန်းသွားပါပြီ။ နှင်းဆီ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်သွားရပါပြီ။

နှင်းဆီရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သူက စိုးမိုးနေဆဲပါ။

အစ်ကိုထူး အိမ်ကိုလာပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြီး မမေးရဲဘူး။
နှင်းဆီဘဝထဲကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပြီး ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားတဲ့သူကို
နှင်းဆီ တွေ့ချင်လှပါတယ်။

ကျောင်းအဖွင့်မှာ နှင်းဆီ တစ်ပတ်လောက် ကျောင်းမတတ်ဖြစ်ဘူး။
နှင်းဆီဖျားလို့ပါ။ လွမ်းဖျားဖျားတာလား မသိပါဘူး။

နှင်းဆီ ကျောင်းတက်တဲ့နေ့မှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
ကျောင်းရဲ့ဂိတ် အပေါက်မှာလေ။ အရမ်းအံ့သြသလို၊ အရမ်းလည်း
ဝမ်းသာသွားတယ်

“ဟင် . . . ကိုကို ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ဆီဖြစ်ရမှာလဲ၊ နှင်းဆီဆီကိုပေါ့။ ကိုကိုနေ့တိုင်း လာစောင့်တာ တစ်ပတ်တိတိရှိသွား ပြီး”

“အို . . . ကိုကိုရယ်”

စူးနစ်သော အပြုံးတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ရင်ထဲက နှင်းဆီ ညည်းတွားလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုမှန်းသိရင်လေ နှင်းဆီ ဖျားနေရက်က ကျောင်းတက်ပါရဲ့။

“ဘာကြောင့် လာစောင့်နေရတာ လဲ ကိုကို”

“လွမ်းလို့ပေါ့၊ တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

ဟာ . . . နှင်းဆီရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ ကိုကိုကလည်း နှင်းဆီလိုပဲ ခံစားနေရ တာကိုး။

“ကျောင်းတတ်တော့မလား နှင်းဆီ”

“အင်း . . . တက်ခါနီး ပြီ”

“ဒါဆို ကိုကိုပြန်မယ်၊ စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိတယ်၊ ညနေ ကျောင်းဆင်း ကိုကိုလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှင်းဆီ ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရပေ မယ့် နှင်းဆီ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မပျော်ပါဘူး။

တစ်ချိန်လုံး နှင်းဆီရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုက စိုးမိုးနေတယ် မဟုတ်လား။ ခုပဲ ညနေကျောင်းဆင်း ချိန် ရောက်ပါတော့လို့ နှင်းဆီ ဆုတောင်းနေတယ်လေ။

သူငယ်ချင်းတွေတွေ့ကတောင် ပြောနေပြီ။

နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲတဲ့၊ ခါတိုင်းလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိဘူး။

ငေးငေးငိုငိုငိုနေတဲ့။

ဟုတ်မှာပေါ့၊ နှင်းဆီက တွေးငေးနေပြီး ကိုကိုအကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားနေတာကိုး။ ညနေကျရင် ကိုကို ဘာပြောမလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်နေတယ်။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ တမင်နောက်ချန်ပြီး နေခဲ့တယ်။ ကိုကိုနဲ့ စကားပြောမှာကို သူငယ်ချင်းတွေ မမြင်စေချင်လို့ပေါ့။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျောင်းဂိတ်ဝနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကိုကိုကို တွေ့ရတယ်။ ပြီးနေတဲ့ ကိုကို မျက်နှာက တစ်နေ့လုံးနွမ်းနေတဲ့ နှင်းဆီရဲ့ နှလုံးသားကို လန်းဆန်းအေးမြစေပါတယ်။

သွက်လက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကိုကိုဆီကို လျှောက်ခဲ့တယ်။

“လာ နှင်းဆီ၊ ကိုကို ကားနဲ့ ပြန်မယ်၊ လမ်းမှာ တစ်ခုခုစားရင်း ကိုကိုပြောစရာ ရှိတယ်”

လိုင်းကားနဲ့ အိမ်ပြန်ရမယ့် ဒုက္ခက ဒီနေ့အတွက် ကင်းဝေးသွားပြီပေါ့။ ကိုကိုကားနဲ့ နှင်းဆီလိုက်ခဲ့တယ်။ အအေးဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်ရင်း ကိုကိုက ပြောတယ်လေ။

နှင်းဆီ အကြားချင်ဆုံး စကားတွေကိုပေါ့။

“နှင်းဆီနဲ့ တစ်ရက်ပဲ တွေ့ရပြီး ဝေးခဲ့ရတယ်နော်၊ ကိုကိုလေ အဲဒီ နေ့ကစပြီး နှင်းဆီကို ချစ်သွားခဲ့တယ်၊ မတွေ့ရလေ နှင်းဆီကို တွေ့ချင်လေပဲ၊ ကိုကို သိပ်ချစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ သိရတယ်”

နှင်းဆီ ရင်ထဲက အပျော်တွေကို ဘယ်လို ဖော်ပြရမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ နှင်းဆီလဲ ကိုကိုကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီ နေ့က နှင်းဆီ ချက်ချင်း အဖြေမပေးလိုက်ပါဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုတာ ရှိရဦးမယ် မဟုတ်လား။

တစ်ပတ်နေမှ ကိုကိုကို လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်။ အဲဒီ
တစ်ပတ်တွင်းမှာလေ နှင်းဆီ ကိုကိုကို လွမ်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ကိုကိုနဲ့ ပြန်တွေ့တော့ နှင်းဆီရင်ထဲက အရှိအတိုင်း ဖွင့်ဟလိုက်တယ်။
နှင်းဆီ ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆိုတာလေ။

ကိုကို အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ နှင်းဆီရဲ့ လက်ဖျားတွေကို
ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ကိုကိုလက်လေးက နွေးထွေးလိုက်တာ၊ ရင်ထဲကို ရှိန်းမြဲ
ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နှင်းဆီနဲ့ကိုကို ချစ်သူတွေဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီပေါ့။ ကိုကိုဟာ
ရုပ်ချောသလောက် သိပ်ပြီးလည်း ကြင်နာတတ်ပါလား၊ နှင်းဆီကို သိပ်ပြီး
အလိုလိုက်တယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်။

အစ်ကိုထူးတို့ အစ်ကိုမျိုးတို့မသိဘဲ နှင်းဆီတို့ရဲ့ ချစ်လမ်းခရီးလေးကို
ဆက်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆယ်တန်းစားမေးပွဲတွေ ဖြေခါနီး ပြီပေါ့၊ အဲဒီ မှာပဲ နှင်းဆီတို့ရဲ့
ချစ်လမ်းခရီးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတာတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာတော့တာပဲ။

နှင်းဆီရေ . . . ကိုကိုအိမ်က မိန်းမပေးစားနေပြီ၊ အဲဒီ မိန်းမကို
ကိုကိုမယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကိုကိုချစ်သူက ဘယ်သူလဲလို့ သူတို့မေးတော့ ကိုကိုဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

ညှိုးလျအားငယ်နေတဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

နှင်းဆီလေးက ကိုကိုချစ်သူလို့ ပြောတော့ နှင်းဆီရဲ့
အကြောင်းတွေမေးတယ်၊ အားလုံး ကိုကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက
ဘာပြောသလဲမှတ်တယ်၊ လုံးဝသဘောမတူဘူးတဲ့၊ သူတို့ပေးစား တဲ့သူကိုပဲ
ယူရမယ်တဲ့။

“ဟင်”

မိုးကြီးပြိုပြီး မြေကြီးနဲ့ ထိကပ်သွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။
နှင်းဆီရင်ထဲမှာ အရမ်းတုန်လှုပ် သွားတယ်။

နှင်းဆီတို့က နွမ်းပါးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ပညာလည်း မစုံသေးဘူး၊
ချမ်းသာပြီးဘွဲ့ရထားတဲ့ သူတို့သားနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့။

ရွှေကိုရွှေချင်းထပ်မှမြတ်တယ်လို့ သူတို့ ယူဆတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်
ချမ်းသာတဲ့ သေဌေးသမီးနဲ့ပဲ ကိုကို ယူရမယ်တဲ့လေ။

နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲမှာ နာသွားတယ်။ သိပ်ကိုနာကျင်သွားတယ်။
နှလုံးသွေးတွေက အက်ကွဲ ကြောင်းတွေက စီးထွက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

နောက်ပြီး မိန်းမသားရဲ့ မာနတွေ အညွန့်တလူလူဖြစ်လာတယ်။

“ဒါကြောင့် နှင်းဆီ ကိုကို့နောက်လိုက်ခဲ့၊ ကိုကိုခိုးပြေးမယ်”

“နှင်းဆီမှ ကျောင်းမပြီးသေးတာ”

“စောင့်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့က ဟိုမိန်းမနဲ့ စေ့စပ်တော့မှာ”

ရင်ထဲမှာ အလဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေကို
မနည်းကြီးထိန်းလိုက်ရတယ်။ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးအနေအထားရပြီးမှ
ကိုကို့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

ထိခိုက်ကြေကွဲနေတဲ့ ကိုကို့မျက်နှာချောချောကို တွေ့ရတော့
တင်းထားတဲ့ စိတ်တွေ လျော့သွားချင်လိုက်တာ။

“ဒီမှာ ကိုကို၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့
မာနထက်ပိုပြီး နှင်းဆီမှာ ရှိတယ် သိလား၊ ယောက်ျားလေးဘက်က
သဘောမတူပါဘူးလို့ပြောတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လောက်
ထိခိုက်နစ်နာသွားတယ် ဆိုတာ ကိုကို မသိလို့နေမှာပါ”

ကျချင်တဲ့မျက်ရည်စတွေကို မာနနဲ့ ထိန်းပစ်လိုက်တယ်။

“ကိုကိုကို နှင်းဆီဘယ်တော့မှ မယူဘူး၊ ကိုကို့ မိဘတွေ သဘောတူနိုင်မှ နှင်းဆီ ဆီကိုလာခဲ့ပါ ကိုကို”

သိပ်ပြီး အံ့သြသွားတဲ့ ကိုကို မျက်နှာကိုတွေ့ရတယ်။ နှင်းဆီရဲ့မာနတွေ တင်းနေတဲ့မျက်နှာကို မှင်တတ်မိနေတဲ့အကြည့်နဲ့ ကိုကို ကြည့်နေတယ်။

“နှင်းဆီရယ် . . . ကိုကို နှင်းဆီကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကို့ နောက်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုလဲ မကြာခင် ဂျပန်သွားရတော့မှာ၊ နှင်းဆီကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့ အမွေဖြစ်လည်း မှုစရာမလိုဘူးလေ”

“ကိုကို နှင်းဆီကို တစ်မျိုးမြင်နေတာကိုး”

“အပိုတွေမပြောနဲ့ နှင်းဆီ၊ အချိန်မရှိဘူး၊ နှင်းဆီ ကိုကိုကိုချစ်ရင် စွန့်စားရဲရမှာပေါ့”

“နှင်းဆီ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကို့အတွက်ဆိုလဲ စွန့်စားရဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေး ရှင် ဘက်က လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ နှင်းဆီ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ အဲဒီ စကားက နှင်းဆီရဲ့ မာနကို အထိပါးဆုံးပဲ ကိုကို”

မာနရောင်တွေ တလင်းလတ်နေတဲ့ နှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာကို တအံ့တသြ ကိုကို ကြည့်နေပါတယ်။

“အဲဒီ မာနတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပါကွာ၊ နှင်းဆီကို ကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုကို့နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင့်အင်း ကိုကို၊ နှင်းဆီရဲ့ နှလုံးသားကို ထားဝရပိုင်ဆိုင်နေသူက ကိုကိုပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို နှင်းဆီ လက်မထပ်ဘူး၊ ကိုကို့မိဘတွေ သဘောမတူဘဲနဲ့ နှင်းဆီဘဝထဲကို ဇွတ်တိုးမလာပါနဲ့ ကိုကိုရယ်”

“မင်း ရူးနေလား နှင်းဆီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကို နှင်းဆီ ချစ်လွန်းလို့ နှင်းဆီ ရူးရမှာပါ”

“ချစ်ရင် ကိုကိုစကား နားထောင်”

“သွားပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ နှင်းဆီအနားက သွားပါတော့”

ကိုကိုကို ဇွတ်ပဲ နှင်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ကိုကို ဘယ်လို ကြိုးစားစား နှင်းဆီသူ့နောက်ကို မလိုက်ပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေကလည်း ခါးခါးသီးပဲလေ၊ သဘောမတူကြဘူး။

နောက်ဆုံး ကိုကိုက ခေါင်းမာမာနဲ့ပဲ မိဘပေးစားတဲ့ သူကိုလည်း မယူဘဲ ဂျပန်ကိုထွက်သွားတယ်၊ နှင်းဆီကိုလည်း သိပ်စိတ်နာသွားတယ်။

နှင်းဆီရင်ထဲက မာနကိုမှ သူမသိဘဲလေ၊ ခုဆိုရင် ကိုကို ထွက်သွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒါ တတိယနှစ်မြောက် သင်္ကြန်ပဲပေါ့။

နှင်းဆီရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို တမ်းတဆဲ၊ လွမ်းမောဆဲ၊ ချစ်ဆဲပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီလိုသင်္ကြန်ရက်မှာ ကိုကိုကို ပိုပြီး တမ်းတ မျှော်လင့်မိတယ်။

ကိုကိုမိဘတွေ စိတ်ပြောင်းလာပြီး သဘောတူတဲ့အထိ နှင်းဆီသစ္စာရှိရှိနဲ့ ကိုကိုကို စောင့်နေမယ် သိလား။

ဒီနှစ်သင်္ကြန် ကိုကိုရောက်မလာလဲ နောင်နှစ်ပေါ့။

ဆံဖြူသွားကျိုးအဘွားဖြစ်တဲ့အထိ ကိုကိုအပေါ်မှာ ချစ်နေမယ့် နှင်းဆီဆိုတာ သိထားလိုက် စမ်းပါ ကိုကိုရယ်။

(၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ရွှေသမင်မဂ္ဂဇင်း)

*

ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਕਾ

ਮੁੰਡੀ ਮੁੰਡੀ - ੬੧, ੧੯

အတုမြင် အတတ်သင်

မောင်အေးနှင့် မေးစန်းတို့ရဲ့ သာယာဖြောင့်ဖြူး အေးချမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့မှ အိမ်ရဲ့ ဆည်းလည်း သားဦးရတနာလေး ဖိုးခွား ထွန်းကားခဲ့တယ်။

သားဦးကလည်းဖြစ်ပြန် ချစ်စရာ ဖြူဖြူမွေးမွေး ဝကစ်ကစ်မို့ မိဘနှစ်ပါးလုံး အူတုန် သည်းတုန် ချစ်လိုက်တာမှ ခိုက်ခိုက်တုန်နေပါသည်။“”

“မေစန်းရယ် ကြည့်ပါဦးကွာ၊ ကိုယ်တို့သားကြီးကို ချောလိုက်တာနော်၊ လက်ဖဝါးတွေ ရဲ့ရဲ့တွက်နေတာပဲ”

မောင်အေးက အိပ်ပျော်နေတဲ့ သားကြီးနား ထိုင်ပြီး ရှုမငြီး တစ်မုံစိမ့်ကြည့်ကာ ပီတိဖြာစွာနဲ့ ပြောနေတယ်။

“ဒီ ခြေလက် အင်္ဂါမျိုးက ကြီးရင် ကောင်းစားမှာကွ၊ ကိုယ့်သားမို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကြီးရင် သားက ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်မှာကွ”

ချစ်လင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေစန်းရင်ထဲ ကြည်နူးနေသည်။ မိဘမေတ္တာအတိုင်းပေါ့ သားသမီးကို အမြင့်ဆုံးအကောင်းဆုံး မှန်းပြီး မောင်အေးက ပြောနေတယ်။

ချစ်လင်ရဲ့ စကားကို မေစန်းက ကန့်ကွက်ဖို့ နေနေသာသာ ရာနှုန်းပြည့် ထပ်တိုးပြီး သားအတွက် မြင့်မြင့်ကြီး မှန်းနေတယ်။

ဖြူဖြူမွေးမွေး စင်စင်ဝင်းဝင်းကြီး ကျက်သရေရှိလှတဲ့သား ဖိုးခွားက

တကယ့်ကိုမှ မဟာ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်မှာပဲပေါ့။

သားအတွက် ရည်မှန်းချက်တွေ
မြင့်မြင့်မားမားကြီးထားလိုက်တယ်လေ။

“ကိုယ်တို့သား ကြီးလာရင်ကွာ၊ သားရဲ့ဂုဏ်ကြောင့် ကိုယ်တို့တော့
မျက်နှာပွင့်ဦးမှာ သိလား”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ကိုအေးရယ်၊ တိုးတိုး ပြောစမ်းပါ သူများတွေ
ကြားရင် ရယ်စရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“အိုကွာ၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးရတာ မှ မဟုတ်တာ၊
သားအတွက် စိတ်ကူးယဉ် တာ ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရမှာတုန်းကွာ”

မောင်အေးကိုကြည့်ပြီး မေစန်း အားပါးတရ ရယ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့
ချစ်မဝတဲ့ သားခြေထောက်ကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

ချစ်ရလွန်းတဲ့ သားလေးကို နမ်းလိုက်ရ၍ ရင်ထဲ အေးမြ
ကြည်လင်သွားတယ်။

သားတို့ရုပ်ရည် သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြဲ တစ်ပေါက်ကျကာ
မိဘတို့ ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်းတဲ့။

ခုတော့ ဖိုးခွားမည်တဲ့ သားရုပ်ရည်က မိဘတွေရဲ့ ရင်ကို
ရေကြည်ချမ်းမြဲ တစ်ပေါက်မကပါ။ အပေါက်တွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်
ကျနေပါရောလား။

ဒီတော့ မိဘတွေရဲ့ ဘဝင်မှာ ဝင်ရိုးစွန်းဒေသ ရေခဲပြင်တွေထက်ပင်
အေးစမ့်နေတော့ ပေမှာပေါ့။

တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပြီး တီတီတာတာ ပြောတဲ့ အရွယ်
ရောက်ပြန်တော့ အချစ်တွေ ပိုတိုးရပြန်ပြီပေါ့၊ မဝီကလာ ဝီကလာ

တိတိတာတာနှင့် ဖိုးခွားကလည်း တော်တော်ကို ချစ်စရာ ကောင်းအောင် ပြောတတ်လေတယ်။

ဖိုးခွားရဲ့ အိပ်ရာဘေးမှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်က သံတိုင်းများ ကြားကနေ ဖိုးခွားက အပြင်သို့ ကြည့်လေ့ရှိတယ်။

သူ နေ့တိုင်း မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းက မိသားစုအလိုက် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ပျော်ပါး၊ လှုပ်ရှား၊ အစာရှာဖွေနေကြတဲ့ စာကလေး၊ ငှက်ကလေးတွေပါ။

ဖိုးခွားက နေ့တိုင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေတယ်။ သူ့အသိဉာဏ်လေးနဲ့ သူ့ခေါင်းထဲ မှာလည်း အတွေးမျိုးစုံပေါ့။

တစ်နေ့ ဖိုးခွားက မြေကြီးအောက်ကိုဆင်းတယ်။ ဖိနပ်မပါဘဲ ဆင်းတော့ မိခင် မေစန်းက ဆူပါလေရော။

“သားလေး၊ မြေကြီးပေါ်ဆင်းရင် ဖိနပ်စီးရတယ်လေ၊ မေမေသင်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဖိနပ်မစီးရင် ခြေထောက်တွေ ပေကုန်လိမ့်မှာပေါ့”

ဖိုးခွားက မျက်မှောက်လေးကြုတ်ပြီး မိခင်ကို ထုံပေပေနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“မေမေကလဲ ခြေထောက် မပေပါဘူး။”

“ဪ... သားရယ်၊ ဘာလို့ မပေရမှာလဲ၊ မြေကြီးမှုန်တွေ ခြေဖဝါးမှာ ကပ်ကုန်ပြီ”

“မေမေကလဲ ဟိုစာကလေးတွေက ဖိနပ်မစီးပါဘူး၊ သားကိုကျ မေမေက စီးခိုင်းနေတာပဲ”

မေစန်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။ နားမလည်ရှာသေးတဲ့ သားကို နားလည်ဆုံး ဖြစ်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရမှာလဲ။

“သူတို့က တိရစ္ဆာန်တွေလေ သားရဲ့”

“တိရစ္ဆာန် ဆိုတာ ဘာလဲမေမေ”

မဝီကလာ ပီကလာနဲ့ ဖိုးခွားက မေးတော့ . . .

“တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ စကားမပြောတတ်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး သားလေးလို မှတ်ဉာဏ်တို့ စဉ်းစားဉာဏ်တို့ မရှိဘူးပေါ့”

“သားမှာ မှတ်ဉာဏ် ရှိတယ် ဟုတ်လား မေမေ”

“ရှိတာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေ ပြောတာဆိုရင် သားမှတ်သားနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟိုမုန့်မကြိုက်ဘူး၊ ဒီမုန့်မကြိုက်ဘူးနဲ့ သားချေးများတာလေ၊ အဲဒါ မှတ်ဉာဏ်ရှိလို့ပေါ့သားရဲ့၊ မကြိုက်တဲ့ မုန့်ဆို မှတ်ထားပြီး နောက်တစ်ခါ မစားဘူးလေ”

သားငယ်ရဲ့ ကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ပြီး ချစ်စနိုး မေစန်းက ပြောတယ်။
သားကလည်း သဘောကျပြီး မျက်နှာလေးပြုံးဖြဲနေတယ်။

သားငယ်ကို နားလည်လာအောင် ရှင်းပြရတာ လည်း
ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေပါပြီ။

ဖိုးခွားကို ရေချိုးပေးရတာ တစ်ခါခါ သိပ်ကို စိတ်ညစ်ရတယ်။
ဂျီအရမ်းကျတာပဲ၊ စိတ်လိုရင် ရေနဲ့ ဆော့တာမို့တော်ဖို့ ရပ်ဖို့ တော်တော်
ပြောယူရတယ်

အဲ . . . မချိုးချင်တဲ့အခါများကျတော့ ပြောရတာ ချောရတာ
အာပေါက်မတတ်ဘဲလေ။

“သားလေးရယ် ရေချိုးရအောင်ကွယ်”

“မေမေကလဲ ဒီမှာ သားကစားနေတုန်း”

“လာပါသားရယ် . . . ခဏလေးပါ။ ရေချိုးပြီးတော့ ဆက်ကစားနော်”

“မေမေကလဲ သားပဲ ရေချိုးခိုင်းနေတာပဲ၊ ရွှေဝါကျ ရေမချိုးဘူး”

“ရွှေဝါက ကြောင်ကွယ့်၊ ကြောင်ဆိုတာ ရေမချိုးရဘူး၊ ချိုးပေးရင်
မိုးကြိုးပစ်တတ်တယ်လို့ မေမေ ဘွားဘွားက ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ကြောင်က တိရစ္ဆာန်လား မေမေ”

မေစန်းမျက်နှာ ဝင်းခနဲ ကြည်သွားပြီး ဖိုးခွားရဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့
မေးခွန်းအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရပြီလေ။

မေစန်းရဲ့အပြောကို သဘောကျပြီး မောင်အေး ရုံးအားရက်မှာ
အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ အမွှေးပွ စပေါ်တီဆိုတဲ့ ခွေးပုလေးကို မောင်အေးက
ရေချိုးပေးတယ်။

ဒါကို ဖိုးခွားက မကြည်မလင်တွေဝေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့
ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို နက်နက်နဲနဲ
တွေးတောနေသလိုပါပဲ။

မကြာပါဘူး၊ ခွေးရေချိုးနေတာကို ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ကြည့်ပြီး
မေးပါလေတော့တယ်။

“ဖေကြီး”

“ဘာလဲ သားရဲ့”

“ဘာလို့ ခွေးလေးကို ရေချိုးပေးတာလဲ”

“ညစ်ပေနေတယ် သားရဲ့၊ နံနေတော့
ကျန်းမာရေးအတွက်မကောင်းဘူးပေါ့၊ သားတောင် နေ့တိုင်း
ရေချိုးတယ်မဟုတ်လား”

“စပေါ်တီက တိရစ္ဆာန်နော် ဖေကြီး”

“အင်းလေ”

“တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ရေမချိုးရဘူးလေ”

“သားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ဖိုးခွားလေးရဲ့ မျက်နှာကို ဖခင်က ရယ်ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ သိပ်ပြီး အမေးအမြန်းထူသော သားကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“တိရစ္ဆာန် ရေမချိုးရဘူးလို့ သားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“မေမေပြောတယ်၊ ရွှေဝါကို မေမေက ရေမချိုးပေးဘူး ဖေကြီးရဲ့”

“ဟိုက် . . . သားနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ”

မောင်အေးက သူနုဖူးကို သူလက်ဝါးနဲ့ရိုက်ပြီး ရယ်ပါလေတော့တယ်။

“တိရစ္ဆာန်ချင်းတူပေမယ့် ခွေးကျ ရေချိုးရတယ် သားရဲ့၊ ကြောင်ကျ ရေမချိုးပေးပါဘူး၊ သူတို့ ဘာသာ လျှာနဲ့ ကိုယ်ကို လျက်ပြီး သန့်ရှင်းကြတယ် သားရယ်”

“ဖေကြီးတို့ ပြောတာတွေက ရှုပ်နေတာပဲ၊ သားတော့ ရေမချိုးချင်ဘူး၊ သနပ်ခါးလဲ မလိမ်းချင်ဘူး”

“သားက ကလေးပဲ၊ ဒါတွေလုပ်ရမှာပေါ့”

“ကလေးမလုပ်ချင်ပါဘူး ဖေကြီးရယ်၊ သား တိရစ္ဆာန်ပဲ လုပ်ချင်တယ်”

“ဟာကွာ”

မောင်အေး အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားလေပြီ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မို့ ဆရာသိပ္ပံ မောင်ဝရဲ့ သား မောင်လူမွှေးကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်တယ်။

ဒုတိယမောင်လူမွေးနဲ့ သူတည့်တည့်ကြီး တိုးနေလေပြီ။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ချင်တဲ့ သားရဲ စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်အောင်
သူပြုပြင်ပေးရဦးတော့မယ်။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဖိုးခွားလေးက

မူကြိုကျောင်းတက်ရတဲ့အချိန်ရောက်သွားပြီး မူကြိုကျောင်း ဆိုတော့
တစ်ချိန်လုံးစာတွေချည်းမှ မလုပ်ရဘဲ အိပ်ချိန် ကစားချိန်တွေ ပါတယ်လေ။

ဒီတော့ မဆိုးပါဘူး၊ မောင်ဖိုးခွား မူကြိုကျောင်းမှာ ပျော်ပါတယ်၊

စာကလည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ သင်ရတာ မို့ သူက အများနည်းတူ
လိုက်လုပ်ပါတယ်။

“ကိုအေးရယ်၊ ခုလိုဆိုတော့လဲ သားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ

ကျောင်းမှန်မှန်တက်ချင်သားပဲ”

“အင်း . . . သားက ပညာတက်ကြီး ဖြစ်မယ့်ကောင်ပဲကွာ၊ ကျောင်းတက်

မပျင်းပါဘူး”

မိဘနှစ်ပါး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးပြီး ဝမ်းဆီထိသလို တအိအိခိုပြီး

နှလုံးဝီတိတွေ ဖြာနေ ပါတော့တယ်။

မူကြိုကျောင်းမှာ တစ်နှစ်လုံး ပြဿနာမရှိဘဲ ဖိုးခွား

ကျောင်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူငယ်တန်းဆိုတဲ့ အတန်းကျောင်းကြီးမှာ ဖိုးခွားကို
ပြောင်းထားရသည်။

ဒီမှာပင် ပြဿနာက အစပျိုးလေတော့တယ်။

ပထမတစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ ဟန်မပျက် ကျောင်းတက်တယ်လေ သုံးလေးရက်
ကြာရော ဖိုးခွားအချိုးတွေ အချိုးတွေ ပြောင်းလာပြီ။

ကျောင်းစာတွေကိုချည်း လုပ်ရပြီး၊ မူကြိုနဲ့ ကွာခြားတာတွေကို

တဖြည်းဖြည်း သူ ခွဲခြားသိလာ တယ်လေ။

သိလာတာနဲ့အမျှ ဂျီကျတော့တာပဲ၊ ကျောင်းမသွားချင်ဘူးဆိုပြီး မိဘတွေ စိတ်ညစ်အောင် ဒုက္ခပေးလေတော့တယ်။

အစဦးပိုင်းတုန်းက မိဘတွေက ချောတယ်လေး၊ လိုချင်တာနဲ့များ၊ စားချင်တဲ့ မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေးနဲ့ ကျောင်းပျော်အောင် လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

မိုးခွားကလည်း ဇွဲနဲ့ပဲကြီးတဲ့ကလေးပါ၊ ချောကြရတဲ့ လူတွေမောပြီး နောက်ဆုံးတော့ ကျောင်းသွားခါနီး တိုင်း ပြောတင်ခံပြီးမှ သွားတယ်လေ။

အဖေကဆူရင် ရိုက်ရင် အမေကချော၊ အမေက ဆူရင်ရိုက်ရင် အဖေက ချောနဲ့ လုံးချာလည်ပြီး တစ်နှစ်တာ တစ်ပတ်လည်ခဲ့လေပြီ။ သူငယ်တန်းကို အောင်မြင်စွာ ဖြေဆိုပြီးခဲ့တယ်။ ပထမတန်း ရောက်တဲ့အထိ နံနက်တိုင်း ကျောင်းတက်ဖို့ ဒုက္ခပေးတုန်းပါ။

“တကယ်ပဲ ကိုအေးရယ်၊ မနက်မိုးလင်းမှာ ကြောက်တယ်သိလား၊ သားက ကျောင်းတက်ဖို့ ဒုက္ခပေးဦးမှာ”

“အေးကွာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မနက်ရောက်ရင် ကိုယ်လဲသာ သေလိုက်ချင်တာပဲ”

မိဘနှစ်ပါးလုံး စိတ်ဓါတ်တွေ အကြီးအကျယ် ကျနေလေပြီ။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်ကာမှ သားဖြစ်သူက ကျောင်းကို သေမလောက် ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဒီနေ့ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ဖိုးခွားပိုဆိုးတယ်။ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်နေလို့ ဘယ်နဲ့ညာ မိဘနှစ်ပါးလုံးတွဲပြီး ဆွဲကျောင်းဆီသို့ ခေါ်နေရတယ်။

“လာပါ သားလေးရယ်၊ ကျောင်းအပြန်ကျရင် ဖေကြီး သားလိုချင်တဲ့ လေယာဉ်ပျံလေး ဝယ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်တယ် သားရယ်၊ စာသင်မှ သားပညာတတ်ကြီးမှာ၊
ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ သားပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမှာလေ၊ အဲဒီ တော့
သားလိုချင်တာတွေ အကုန်လုံးဝယ်လို့ရမယ်ကွယ်”

အမေက တစ်မျိုးချော့တယ်။ ရုန်းကန်နေတဲ့ ဖိုးခွား
ရုတ်တရက်ငြိမ်သွားတယ်။ မေစန်းက အားတက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ စကားကို ဖိုးခွား
သေသေချာချာ နားလည်ပြီလို့ ယူဆပြီး ဝမ်းသာနေတယ်။

“မေကြီး . . . ပညာတက်ဖြစ်မှ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမှာ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ပညာမတတ်လဲ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရပါတယ် မေမေရဲ့”

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ စာမတတ်ရင် သူတောင်းစားလုပ်ရမှာ သားရဲ့”

“သူတောင်းစားက ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရသားပဲ မေမေရ”

“ဟာ . . . ဒီကလေး ပေါက်ကရတွေ ပြောနေပြန်ပြီ”

“မေမေ ဘာသိလို့လဲ၊ ဘူတာမှာ တောင်းစားနေတဲ့ မောင်ခွေးလေ၊
တစ်နေ့ကို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရတာ သိလား၊ သူ့ရှေ့ကခွက်ထဲမှာလေ
ပိုက်ဆံတွေ ပြည့်ပြည့်သွားလို့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ခွဲသိမ်းရတယ်”

မောင်အေးနဲ့ မေစန်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ကြည့်လိုက် တယ်။

“သားရယ် . . . သူက ခြေထောက်တစ်ဖက်ပြတ်နေတာပဲ၊ အဲဒီ
ခြေပြတ်ကြီးဖြစ်ပြီး သူများပေးမှ ကမ်းမှ စားရတဲ့ဘဝမကောင်းပါဘူးကွယ်”

ဖခင်က သားကို ချော့မော့ပြောတယ်။

“ဖေကြီးကလဲ . . . ပိုက်ဆံရတာ အများကြီးသိလား၊ ပြီးတော့

မောင်ခွေးက ခြေထောက် တစ်ဖက် မပြတ်ပါဘူး၊ ဟောလို ခေါက်ပြီး ကိုင်ထားတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဖိုးခွားက ဟန်တွေပန်တွေနှင့် သူတောင်းစား မောင်ခွေးထိုင်သလို လုပ်ပြသည်။

မိဘတွေ မျက်လုံးပြူးရလေပြီ။

“သားရယ် . . . မဟုတ်တာတွေ မပြောရဘူးကွယ့်”

“သားက ဟုတ်တာပြောတာပါ။ ဖေကြီးတို့ မသိလို့ပါ။ သားက သူ့ကို ခဏခဏကြည့်နေတာ သိတာပေါ့”

“သူက လူတွေရှေ့မှာ ခြေထောက်ကိုခေါက်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ လက်နဲ့ထောက်ပြီး ဖင်ရွှေ့သွားတာ ဖေဖေရဲ့၊ လူတွေလဲ မရှိရော ညနေအိမ်ပြန်ရင် လမ်းလျှောက်သွားတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ မိန်းမရယ်”

စကားကြွယ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု ထက်မြက်တဲ့သားကိုကြည့်ပြီး မောင်အေး လက်မြှောက်အရှုံးပေးစွာ ညည်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့အိမ်ကကြည့်လျှင် ရထားဘူတာ ပလက်ဖောင်း ကိုတွေ့နေရတယ်။

အဲဒီ ပလက်ဖောင်းမှာ နံနက်တိုင်း သူတောင်းစား မောင်ခွေး အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကောင်လေးက ရှိနေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ သူတောင်းစားလေးကို ငါးပြား၊ ဆယ်ပြားက စပြီး တစ်ကျပ်ထိအောင် ထည့်တဲ့လူရှိသေး။

မောင်ခွေး တစ်နေ့ တစ်နေ့ နေ့တွက်စီနေတယ်။ မအားလပ် မလေ့လာတဲ့လူကြီးတွေက မသိကြပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲလေ့လာနေတဲ့ ဖိုးခွားက သိနေတယ်၊ မြင်နေတယ်လေ။

ဒါကြောင့် မောင်ခွေးရဲ့ ဒုက္ခိတ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကိုလည်း
သိနေတာပေါ့။

စူးစမ်းလေ့လာတတ်ပြီး အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ သားကိုကြည့်ပြီး
ဝမ်းသာရမလား၊ ဝမ်းနည်း ရမလားတောင် မသိတော့ပါ။

အတုမြင် အတတ်သင်နေတဲ့ ဖိုးခွားလေးကို အများကြီး
ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုလာပြီဆိုတာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး တူညီစွာ
တွေးမိကြတယ်လေ။

“သားလေး . . . ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မလုပ်ရဘူးလို့ မေမေ
ပြောထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေမေ”

“အင်း . . . မောင်ခွေးကိုကြည့်စမ်း၊ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရတယ်၊
ဒါပေမယ့် သားလေးရယ်၊ သူက ညာပြီးတောင်းတာ၊ ခြေထောက်အကောင်းကြီးကို
ကျိုးချင်ယောင်ဆောင်တာကွယ့်၊ ညာတာ ဘုရားမကြိုက်ဘူး၊ ငရဲကြီးတယ်လေ”

“ဒါဆို မောင်ခွေးက ငရဲကြီးမှာလား”

“ကြီးမှာပေါ့ သားရဲ့၊ လူတွေအများကြီးကိုညာတာပဲဟာ”

“သူတို့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရတာ ကို သား အတုမယူရဘူး”

“ဒါဆို သား ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သားလဲ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး
လိုချင်တယ်”

“လိုချင်ရင် စာသင်ပါသားရယ်၊ စာတတ်ပြီး ကြီးလာရင်
သားပိုက်ဆံတွေအများကြီးရမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး မောင်ခွေး ညာတောင်းတာသိရင်
လူတွေက သူ့ကို ရိုက်ကြမှာ ပိုက်ဆံလဲပေးကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖိုးခွားရဲ့မျက်နှာလေး တွေတွေလေး ငေးသွားတယ်။

“သူများတွေရိုက်မှာ သားကြောက်တယ်”

“ကြောက်ရင် သူ့လိုမဖြစ်အောင် ကျောင်းတက်စာသင်နော်”

ဖိုးခွား ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး
သက်ပြင်းပြိုင်တူ ချလိုက်မိ ကြတယ်။

အတုမြင်အတတ်သင်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို
ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ မိဘတွေမှာ တာဝန် ဝတ္တရားတွေက အများကြီးမှ
အများကြီးပါလား။

(၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ - ရွှေသမင်မဂ္ဂဇင်း)

*

တိတ်တခိုနဲ့ယာရပါပြီ

မရဲ့အိမ်မှာ ၆၆ နှစ် ၁၁ နှစ်

တိတ်တခိုးနဲ့ မောရပါပြီ

ပထမနှစ် မြန်မာစာကျောင်းသူလေး ဇင်ဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ပရမ်းပတာကြီးကို ခုန်သွားပါတော့တယ်။

ဘာကြောင့် ဇင်ဇင် ရင်တွေ ဒါလောက်ခုန်သွားရလဲဆိုတော့ မဖြူမညို
ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းနှင့် အရမ်းမိ အရမ်းခေတ်မီတဲ့ လူပျိုချောလေးရဲ့
အကြည့်ကြောင့်ပဲပေါ့။

ဇင်ဇင် စာသင်ခန်းထဲကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နဲ့ အတူ ဝင်လာတော့
အခန်းရဲ့ နောက်ဆုံး ခုံတန်းက သူ့အကြည့်နဲ့တန်းခန့် တိုးတယ်လေ။

ကျောင်းစတက်ရကတည်းက သူ့ကို ဇင်ဇင် သတိထားမိတယ်။ သူ့ရဲ့
ချောမွေ့တဲ့ရူပါကို ဇင်ဇင် အရမ်းခိုက်နေတာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ မသိအောင်
ဇင်ဇင်မှာ သူ့ကို ခဏခဏ ခိုးကြည့်မိတယ်။

ငါးခါလောက် ခိုးကြည့်မိတိုင်း သုံးခါလောက် သူ့အကြည့်စူးစူးတွေနဲ့
ထိပ်တိုက်တိုးတယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ ဇင်ဇင် ရင်ခုန်မိတာရော သူ့ကို
စိတ်ဝင်စားမိတာရော မလွန်ပါဘူးနော်။

သူ့ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်ပြီး ချောမွေ့နေတယ်။ အနေကလည်း
သိပ်တည်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဇင်ဇင်က စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ မျက်နှာပိုးမကျိုးတဲ့
ယောက်ျားလေးတွေဆို ဇင်ဇင်က လုံးဝကြည့်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကြည့်ရတာ အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်များပုံမပေါ်ဘူး၊ အခန်းထဲမှာ

သူ သုံးလေး ယောက်နဲ့ပဲ တွဲတာ တွေ့ရတာ ၊ အများအားဖြင့်တော့
သူတစ်ယောက်တည်းနေတာကိုပဲ ဇင်ဇင် သတိ ထားမိတယ်။

ဇင်ဇင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ မိမိ၊ ဝင်းမိုး၊ အေးမွန်တို့ သုံးယောက်လုံး
ဇင်ဇင် ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး ချစ်စိတ်တွေ ဖူးပွင့်နေတာ မသိကြပါဘူး။

သိရင် ဘယ်လောက်များ ပြောင်လိုက်နောက်လိုက်ကြမလဲ မသိ၊ သူတို့
ပြောင်တာ နောက်တာ နဲ့ ဇင်ဇင်တော့ ရှက်ပြီးသေမှာပဲ။

ဇင်ဇင်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်လုံး အလွန်ခေတ်ဆန်ပြီး
ချောကြပါသည်။ အတန်းထဲမှာ လည်း ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ လိုက်သူ
ချစ်ရေးဆိုတဲ့သူတွေ ရှိကြပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ရည်စား မထားကြဘူးလေ။

ဇင်ဇင် စိတ်ထဲမှာ တကယ့်ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေတယ် သိလား။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဇင်ဇင် သိပ်စိတ်ဝင်စားတဲ့သူက ဇင်ဇင်နောက်
လိုက်တဲ့လူတွေထဲမှာ ဘာကြောင့် မပါနေတာလဲ။

သူ့အကြည့်တွေနဲ့ပဲ ဇင်ဇင် ကျေနပ်နေရမှာလား။ သူ့မှာ
အခြားယောက်ျားလေးတွေလို သတ္တိ မရှိဘူးလား။

‘ကြည့်’ သူလုပ်ပုံတွေက ယောက်ျားလေး မဟုတ်သလိုပဲ
သိပ်သတ္တိကြောင်တယ်။

မကျေမနပ်ကြီး ဇင်ဇင် နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ဆီက
အကြည့်ကိုလည်း မျက်နှာလေး မော့ မေးလေးပင်ပြီး လွှဲပစ်လိုက်တယ်။ ဇင်ဇင်
သူ့ကို ဂရုမစိုက်သလို မသိသလို ဟန်ဆောင်လိုက် တာပေါ့။

ဒါလောက်တောင် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ လုပ်တဲ့သူကို လာပြီး
ချစ်ရေးဆိုမှ ဒူးထောက်ပြီး ပြောရတဲ့အထိ ရောက်အောင် ပညာပြပစ်လိုက်မယ်
သိလား။

ဇင်ဇင်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီးထိုင်နေပေမယ့် ဇင်ဇင်ရဲ့ နောက်စေ့မှာလေ မျက်စိ ရှိသလို သူ့ရဲ့ အေးဆေးတဲ့ပုံစံကို မြင်နေရတယ်။

သင်နေတဲ့စာတွေလည်း ဇင်ဇင် နားဘေးက ဖြတ်သွားနေပြီ။ ဆရာမသင်နေတဲ့ စာတွေကို ဇင်ဇင် လုံးဝစိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် သူက ဖမ်းစားနေတယ်။

“အို သွားစမ်းပါ။ ဇင်ဇင်ကို ဒါလောက် မလွှမ်းမိုးနဲ့လေ”

ဇင်ဇင်ရဲ့ စိတ်အာရုံထဲက သူ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သိပ်ပေကတ်ကတ် နိုင်တာပဲ။ မသွားဘဲ တွယ်ကပ်နေပြန်တယ်။

“ဟင်း”

ဇင်ဇင် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သက်ပြင်းနက်နက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်တယ်။

“အမယ် . . . စာသင်နေတဲ့ဆရာမက မမောဘူး၊ နင်က ဘာပြုလို့ မောနေရတာ လဲ ဇင်ဇင်”

ဇင်ဇင်နားကို တိုးကပ်ပြီး ဝင်းမို့က ပြောတယ်။ ဇင်ဇင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေမလဲကွယ်၊ သူ့ကြောင့် သူဆိုတဲ့ ဇာနီကြောင့်လို့လေ။

တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် စာသင်ချိန်တွေ ကုန်သွားပေမယ့် ဇင်ဇင် ဘာသင်ခန်းစာကိုမှ လိပ်ပတ်လည်အောင် နားမလည်လိုက်ပါလားကွယ်။

နေ့လည် မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့ ဇင်ဇင်တို့တစ်သိုက်ကင်တင်းကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ဆီချက်ဆိုင်မှာ ထိုင်တယ်။ ပထမတော့ အမှတ်မထင်ပါပဲ။ နောက်မှ တခြားစားပွဲမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ဇင်ဇင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါပဲ။ သူ့အကြည့်တွေက ဇင်ဇင်တို့ဘက် တစ်ချက် စူးခနဲ ရောက် လာပြီး ပြန်မျက်စိလွှဲသွားတယ်။

ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေတာ၊ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဇင်ဇင်
တွေးလိုက်တာက အဲဒီ ကော်ရည်ပန်းကန်ကြီးက ဇင်ဇင်မျက်နှာ ဖြစ်ရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့။

သူ့ရဲ့ စွဲမြဲနေတဲ့ အကြည့်ကို ဇင်ဇင် ရချင်တယ်လေ။

သူ့ရဲ့အကြည့် . . .

သူ့ရဲ့ အကြင်နာ . . .

သူ့ရဲ့ အချစ်တွေအားလုံး ဇင်ဇင်တစ်ယောက်တည်း
အပိုင်စားရလိုက်ချင်ပါတယ်။

တစ်ချက် သူ့က ခေါင်းမမော့ဘဲ မျက်ဝန်းကိုသာပင်ပြီး ခိုးအကြည့်
သူ့ထက်သူ့ကို အကြိမ်များစွာ ခိုးကြည့်နေမိတဲ့ ဇင်ဇင်ရဲအကြည့်နဲ့ တိုးပါလေရော။

ဇင်ဇင်ရဲ့ အသည်းနုလေးက ဖျတ်ဖျတ်နဲ့ အရမ်းကို ခုန်သွားပါတယ်။
တကယ့်ကို ကတုန် ကယင်ကြီး ခုန်သွားတာပေါ့။

ချက်ချင်းပဲ သူ့မျက်နှာလွဲသွားတယ်။ ဇင်ဇင်လေ ရင်တွေခုန်လွန်းလို့
ဘေးမှ ကပ်ထိုင်နေတဲ့ ဝင်းမို့ ရင်ခုန်သံတွေများကြားပြီလားလို့ မလုံမလဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဇင်ဇင်အကြည့်က ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲ မပြောတတ်ဘူး။

“ဘာလဲဟ . . . လူကိုကြည့်ပုံကတစ်မျိုး”

ဝင်းမို့က မကြည့်မလင်မျက်နှာထားနဲ့ မေးတယ်။ ဇင်ဇင်က
သွားဖြဲပြရင်း ဖြေလိုက်တယ်။

“နင် ဒီနေ့သိပ်လှလို့ ကြည့်နေတာ”

“ကြောင်မနေနဲ့”

ဝင်းမို့က သူ့ကိုတမင်လှောင်တယ်ထင်ပြီး ကောတာခံလိုက်ရပါတယ်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဇင်ဇင်ရဲ့ အတွင်းက ဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေကို သူတို့မသိလို့ပေါ့။

သူဆိုတဲ့ ဇာနိက ငွေရှင်းပြီး နေရာကမထခင် ဇင်ဇင်ထံကို အကြည့်တစ်ခု ပို့သွားပါသေးတယ်။ တစ်ချက် စူးနစ်အောင် ကြည့်သွားတဲ့ အကြည့်က ဇင်ဇင်ရဲ့အသည်းထဲကို နွေးထွေးလှိုက်ဖြာသွားရပါတယ်။

ပျော်လွန်းလွန်လို့လေ၊ ဇင်ဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ဝသွားပြီ။
ဆီချက်ခေါက်ဆွဲတောင် ဆက်မစား ချင်တော့ပါဘူး။

“ဟဲ့ . . . မိဇင် အစားပုပ်၊ ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းပန် ဒီနေ့ မကုန်နိုင်သေးတာ၊ ဘာရောဂါ ဖြစ်နေ လို့လဲ”

မိမိရဲ့ အမေးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဇင်ဇင် ဖြေလိုက်ချင်ပါတယ်။

“ဘာရောဂါမှ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အချစ်ရောဂါလို့”

မိမိက ပါးစပ်က ပြန်မဖြေဘဲ မခွဲတရို့လေးပြီးပြီး ဇင်ဇင် ပြန်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဟာ . . . ဒီနေ့ သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“ရောဂါဟောင်းတွေ ထလာပြီထင်တယ်”

“ဒါဆို ဝေးဝေးနေမှ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဇင်ဇင်ကို မခံချင်အောင် ကျီစယ်ကြပါတယ် သူတို့နောက်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဖီလင်တက်နေပြီး ငြိမ့်နေတဲ့ အရသာလေး ပျောက်သွားမှန်း မသိ တော့ပါဘူး။

သူတို့ကိုလေ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဒေါပွလိုက်တာမှ အရမ်းပါပဲ။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ထွက်လာပြီး ဇင်ဇင် ဝှေ့ဝဲပြီး၊ သူ့ကိုရှာတယ်၊ ဘယ်မှ

မတွေ့ပါဘူး။

ဇင်ဇင်ကို ရူးနေတယ်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါစေ၊ သူ့ရဲ့ အကြည့်လေးတွေကို လျှပ်တစ်ပြက် ရတိုင်းရတိုင်း ရင်ထဲမှာ သူ့ကိုတိုးတိုးပြီး ချစ်သွားရလေပါပဲ။

အတန်းထဲရောက်ပြီး ဇင်ဇင်တို့ လေးယောက်မှာ ထိုင်ပြီး နေကြာစေ့တစ်ထုပ် ကုန်သွား တာတောင် သူ အခန်းထဲကို မဝင်လာသေးပါဘူး။

ဟော . . . ဆရာဝင်မလာခင် သူလာပါပြီ၊ သူ့ကို အခန်းဝမှာ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဇင်ဇင်ရင်တွေ ဒိုင်းခနဲ ခုန်သွားတယ်။

ကြည့် အတန်းထဲကို ဝင်လာရင်းနဲ့ ဇင်ဇင်တို့ ခုံအနားဖြတ်သွားတုန်း ပွဲခနဲ တစ်ချက် ဇင်ဇင်ကို ကြည့်သွားတယ်။

ပျော်လိုက်တာ။

သူ့ဆီက ဖွင့်ဟမယ့်အချစ်တွေ မရခင်စပ်ကြား သူ့ရဲ့ ရွင်းမြဲတဲ့ အကြည့်လေး ရရှိနဲ့ ဇင်ဇင် ဝမ်းသာမဆုံးပါ။ ကြည်နူးမဆုံးပါ။

သူ့ရဲ့ စိုလှဲတဲ့အကြည့် ရွန်းရွန်းတွေကို ဇင်ဇင်ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူ့ထံက အကြည့်တစ်ခုကလွဲလို့ ဇင်ဇင် ဘာမှ ထူးထူး ခြားခြား တိုးတက်ပြီး မရရှိသေးပါဘူး။

ဇင်ဇင် ရင်ထဲမှာ သိပ်ကို မကျေမနပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အမူအရာတွေကို အားမရအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ စိတ်ထဲက အားမရတာ ပါ။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှ ဖွင့်ပြောလို့မရဘူးလေ။

ဇင်ဇင်ကဏ္ဍမြွေရှင် မိန်းမသား မဟုတ်လား။

ဇင်ဇင်နောက် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေတဲ့ လူတွေကိုတော့ ဇင်ဇင်က

ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်။ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ခဲ့ဘဲနဲ့ သူ့ကျမှ ဇင်ဇင်က စရမှာဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းတော့မှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲက မိန်းကလေးက စရာမှာလား ကိုအူလည်ရယ်လို့ စိတ်တိုပြီး ပြောလိုက် မိပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ကမ်းလှမ်းလာမယ့် အချစ်တွေကို ဇင်ဇင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ပဲ စောင့်နေမိပါတယ်။

မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ မရှိပေမယ့် အသွားအပြန် ရှိတယ်လို့ တချို့ယောက်ျားလေးတွေ ပြောနေခဲ့တာ ဇင်ဇင် ကြားဖူးသားပဲ။

ဒါကြောင့် ဇင်ဇင်နဲ့ သူ့ရဲ့ မေတ္တာ တစ်နေ့တော့ အပြန်အလှန်တွေ့ရှိပြီး ဆုံတွေ့ကြမှာပဲလို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

ဒါလောက် ထင်ပေါ်ပြီး လူကြိုက်များနေတဲ့ ဇင်ဇင်ကို တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ရင်ထဲက ချစ်စိတ်တွေ မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ပွင့်အန်ထွက်လာမှာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီ အချိန်ရောက်တဲ့အထိ ဇင်ဇင် စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဇင်ဇင် စိတ်မပျက်ပါဘူး တကယ်ပါ။ စိတ်မရှည်တတ်တဲ့ ဇင်ဇင်လေ၊ ခု သူ့ရဲ့ မေတ္တာတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်စားနေ ပါတယ်။

“ဟွန်း . . . ရည်းစားဖြစ်သွားမှ ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြီး ရန်တွေ့ရမယ်၊ သူ့ရဲ့ရင်ခွင် ကျယ်ကြီးကို လက်သီးနဲ့ကို ထုပစ်ထုလိုက်မယ်ကြည့်နေ”

ဇင်ဇင် တေးထားလိုက်တယ်၊ ရည်စားဖြစ်မှလေ၊ စိတ်တွေ အပြတ်ကောက်ပြီး ချွဲလိုက်နွဲ့လိုက် မယ် သိလား။

ဒီလို တွေးပြီး ဇင်ဇင် တစ်ယောက်ကျိတ်ပြီး ပျော်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ကို ခိုးခိုးကြည့်ရတာ နဲ့ စာသင်ရတာ တောင်

ဖြောင့်ဖြောင့်ကို မရှိပါ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့တွေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဇင်ဇင် စိတ်မပျက်ပါဘူး။

တစ်နေ့ ဇင်ဇင်ရင်ထဲ တအားပျော်သွားတာပဲ။ ဇင်ဇင်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း စိုးနိုင်လေ ဇင်ဇင်တို့ ထိုင်နေတဲ့ဆီကို ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ . . . နင့်တို့ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ . . . စိုးနိုင်”

“နင့်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကိုလေ ဇာနီက အရမ်းခိုက်နေတယ် ဆရာ”

ဟာ . . . ဇင်ဇင်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခုန်ပြီးမောသွားတာပဲ။ ရုတ်တရက် နှလုံးခုန်သံတွေတောင် ရပ်သွားသလိုပဲ။

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

မိမိက အလောတကြီးမေးသည်။

မိမိရဲ့အဖြေကို ဇင်ဇင်ရင်ထဲက ပြန်ဖြေလိုက်တယ်လေ။

“ဇင်ဇင်ကိုပေါ့ မိမိရယ်” လို့

ဒါပေမယ့် ဇင်ဇင်လေ ရင်ထဲက ပျော်နေတာကို မနည်းမြို့သိပ်ပြီး ဘာမှ မသိသလို မျက်နှာနှင့် သူတို့ကို ကြည့်နေပါတယ်။

“ငါ့ကို သူလာပြီးချဉ်းကပ်တယ်၊ သူနဲ့ရော နင်တို့နဲ့ပါ ငါခင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီက စာကို ယူခဲ့တယ်”

ဟယ် . . . စာပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့အားလုံးရှေ့မှာ စိုးနိုင်က ငါ့ကိုပေးရင် ရှက်စရာကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ ဇင်ဇင် ရှက်ရှက်နှင့် တွေးလိုက်ပါတယ်။

“နင်တို့ စိတ်မဆိုးနဲ့”

“အေး . . . နင့်ကိုခင်လို့ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ပေးလေ၊ ဘယ်မလဲစာ အဲဒီ စာ”

မိမိကချည်း ဦးဆောင်ပြီးပြောနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မိမိကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရမ်းကိုပဲပေါ့

“အေး . . . ငါ ပေးပါမယ်၊ နင်ကလဲ ကာယကံရှင်ထက် ကဲနေပြန်ပြီး”

“နင်က အသည်းယားအောင် လုပ်နေတာကိုး၊ ကာယကံရှင်က
ဘယ်သူလဲ”

“ရော့ ဒီမှာ ဝင်းမို့၊ နင့်ကို ဇာနီက စာပေးလိုက်တယ်”

ဇင်ဇော်ရဲ့ နားထဲကို မိုးကြိုးတစ်ခု ပေါက်ကွဲသွားသလို
ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဇင်ဇော် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ပါဘူး၊ မယုံပါရစေနဲ့။

“သူက အမြဲ ဝင်းမို့ကို ကြည့်ကြည့်နေတာ စိတ်ဝင်စားလို့တဲ့၊ ဝင်းမို့ကို
ချစ်နေတာကြာပြီ၊ မပြောရဲလို့တဲ့၊ ခိုးကြည့်မိတိုင်း ဇင်ဇော်က
သူ့ကိုကြည့်နေတာတွေ့လို့ အေဝေးက ခိုးကြည့်ရတာ တောင် မရဲပါဘူးတဲ့”

စိုးနိုင်ရဲ့ စကားတွေက ဇင်ဇော်နားထဲကို သံပူရည်တွေ
လောင်းချလိုက်သလိုပါပဲ၊ ဇင်ဇော်လေ လဲပြီးသာ သေလိုက်ချင်တာပဲ။

ဇင်ဇော်မျှော်လင့်ချက်တွေ အလဲလဲ အပြုပြုပါပဲလား။ ဇင်ဇော်
ငိုချင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငိုချရမလဲ၊ ရှက်စရာကြီးလေ၊
ဇင်ဇော်အဖြစ်က မိန်းမနောက်ပိုး ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။

ဇာနီချစ်တာ ဝင်းမို့ ကိုတဲ့။

တိတ်တခိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ဇင်ဇော် ရင်မောရပြီပေါ့။

(၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ရွှေသမင်မဂ္ဂဇင်း)

